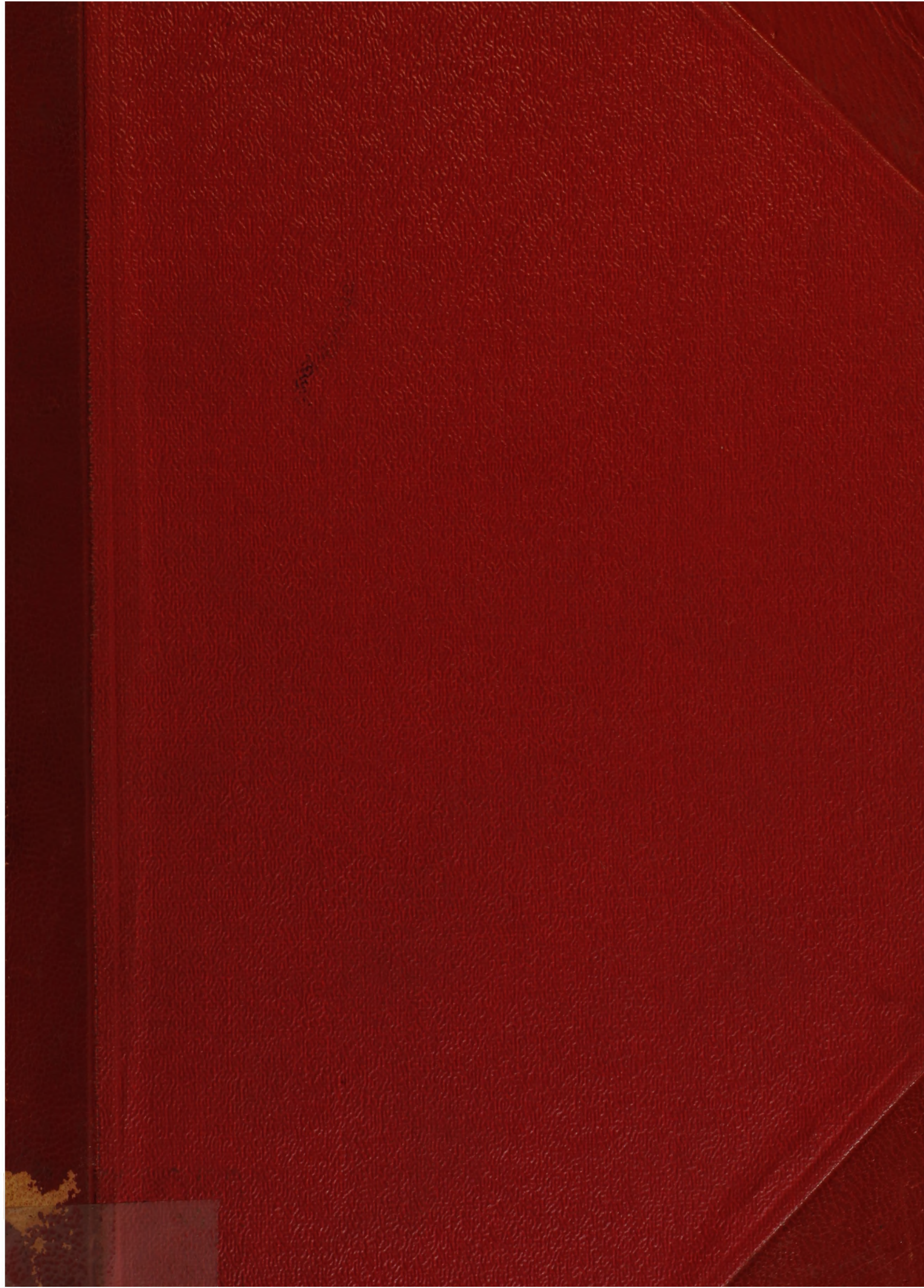

Δωρεῖται
εἰς τὴν Βιβλιοθήκην
τῆς Παντείου Σχολῆς

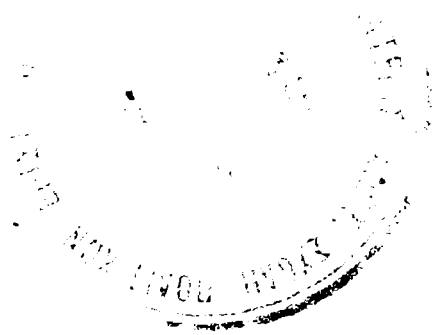
ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1949

ΑΘΗΝΑΙ

Ε1
389-1
ΕΤΑΙΡΟΤΟΥΑΙΕ Μ
ΠΟΙΗΜΑΤΑ
Α 35007455

XVI
S-105.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Μ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

889.1

2

TOYOTA HONDA

ATA HONDA

ATA HONDA

1991

1929 – 1949

A'

Τ' ΑΛΟΓΟ ΤΟΥ ΣΚΑΚΙΟΥ

Προσεχτικὸ κι' ἀσάλευτο, βουβὸ κι' ἀφαιρεμένο,
στὸ μαῦρο ἢ στ' ἄσπρο, ὑπάκουο, πηδάει καὶ περιμένει.
Στὸ μαῦρο ἢ στ' ἄσπρο, ἀσάλευτο, βαθειὰ συλλογισμένο,
τὸ σκυθρωπὸ κι' ἀμίλητο παιγνίδι λογαριάζει.

Μιὰ κίνηση, ἄλλη κίνηση, μιὰ σκέψη, κι' ἄλλη σκέψη.
Τριγύρω οἱ ξύλινοί του ἐχθροὶ κι' οἱ ἐπίβουλοι σκοποὶ τους.
Τί νὰ σκεφθεῖ, νὰ σοφιστεῖ καὶ τί νὰ λογαριάσει;
Μὲς στὰ στενὰ τετράγωνα ἐσώθηκεν ἡ σκέψη
κι' ἔγινε πιά μονότονη καὶ γνώριμη ἡ ζωὴ του.

Μιὰ κίνηση, ἄλλη κίνηση, μιὰ σκέψη - ἡ ἴδια σκέψη!
Τὸ σιωπηλὸ παιγνίδι του μετρᾷ καὶ λογαριάζει,
μὰ ὅμως τὸ ξέρει πὼς γραφτὸ σ' ὅλη εἶναι τῇ ζωὴ του,
νὰ ὀρμᾷ μέσα στοὺς ξύλινους ἐχθρούς του καὶ νὰ πέφτει,
στὸ μαῦρο ἢ στ' ἄσπρο, ἥρωϊκά, κοντὰ στὸ βασιλιά του.

ΤΑ ΕΡΗΜΑ ΚΕΝΤΡΑ

Οἱ ἔρωτες οἱ ἐφήμεροι τοῦ περασμένου θέρους
κάθονται τώρα μοναχοὶ κι' ἀμίλητοι καὶ κλαῖνε
στῶν λουτροπόλεων τὰ ψυχρὰ κι' ἐρημωμένα κέντρα.
Διαβαίνει τὸ φθινόπωρο στὰ παγερὰ τὰ κέντρα
κι' ἓνα παλμὸ οἱ φτεροῦγες του νωχελικὸ ρυθμίζουν,
τὴ ναρκωμένη ἀτμόσφαιρα ξυπνῶντας ἓνα γύρω,
σὰ ν' ἀνεμίζει ὅλη εὐωδιὰ μιὰ σάρπα μεταξένια.
Στὸ πέλαγος τὸ σιωπηλὸ τῶν ἄδειων καθισμάτων,
στὸ φῶς τὸ πάλλευκο, πού πιά δὲν τὸ στολίζουν ἴσκιои,
πλανιέται ἀκόμα σὰν ἡχὼ λιπόθυμη τριγύρω
ὁ βόμβος τῶν ὁμιλιῶν κι' ἡ κίνηση κι' ἡ λάμψη.
Ἔσβυσε τώρα ἡ κίνηση, τὰ τραῖνα ἔχουνε πάψει
κι' ἔμεινε τὸ φθινόπωρο μοναχικὸς θαμώνας.
Οἱ γλόμποι οἱ γαλακτόχρωμοι κι' οἱ γαλανοὶ καθρέφτες
μελαγχολοῦνε, τὴ βροχὴ ν' ἀκοῦν ἔξω νὰ στάζει
καὶ πιὸ μακρὰ, στὴν ἔρημη τὴν προκυμαία, νὰ κλαῖνε
τὰ κύματα, σὲ θλιβερὲς ἐναλλαγὲς στὴ νύχτα.
Ἐμεινε τὸ φθινόπωρο μοναχικὸς θαμώνας
στὸ πέλαγος τὸ σιωπηλὸ τῶν ἄδειων καθισμάτων,
καὶ στὴν ἀπόμερη γωνιά, τριγύρω στὸ τραπέζι,
βουβοί, στὸ λευκὸ μάρμαρο, στηρίζουν τὸν ἀγκῶνα
καὶ κλαῖν οἱ ἐφήμεροι ἔρωτες τοῦ περασμένου θέρους.

Η ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΒΡΟΧΗΣ

Τὴ μέρα αὐτή, ποὺ ἡ συννεφιά ψιλὴ βροχὴ μᾶς ραίνει,
πόσο ὁμορφὴν εἰκόνα δίνει ἡ πόλη ἡ μουσκεμένη.

Μὲ τὴ βρεγμένην ἄσφαλτο καὶ τὶς πολλὰς ὀμπρέλλες
καὶ τὰ νερὰ στ' αὐλάκια, ποὺ κυλοῦν μὲ χίλιες τρέλλες.

Τὰ τζάμια τὰ θολὰ στὰ σφαλισμένα καφενεῖα,
τὰ τράμ ποὺ κουδουνίζουν στῆς βροχῆς τὴν ἁρμονία.

Τ' ἀμάξια τὰ κλειστὰ ποὺ στὴ σειρὰ ἔχουν σταματήσει
στοὺς στύλους πλάϊ, ποὺ μοιάζουν πῶς στὰ νέφη ἔχουν ἀγγίσει.

Οἱ ἀνθρώποι, ποὺ περνοῦν χωρὶς νὰ σπεύδουν, χωρὶς βιάση,
σὰ νὰ θαρροῦν πῶς ἡ βροχὴ ποτὲ δὲ θὰ περάσει.

Τὰ τζάμια τὰ θολὰ στὰ σφαλισμένα καφενεῖα,
τὰ τράμ ποὺ κουδουνίζουν στῆς βροχῆς τὴν ἁρμονία.

Οἱ σταλαξιὲς ποὺ πέφτουν ρυθμικὰ στὸ πεζοδρόμι,
τὰ ἀμάξια τὰ κλειστά, ποὺ στὴ σειρὰ στέκουν ἀκόμη.

Τὴ μέρα αὐτή, ποὺ ἡ συννεφιά ψιλὴ βροχὴ μᾶς ραίνει,
πόσο ὁμορφὴν εἰκόνα δίνει ἡ πόλη ἡ μουσκεμένη.

Η ΧΑΡΑ

Καράβι ξένο πέρασε καὶ πῆρε τὴν καρδιά σου
μιὰ νύχτα (μαῦρο φέρετρο κι' ἓνα γαλάζιο φῶς)
—κι' ἐμοιάσανε φανταστικὰ τοπεῖα τὰ δύο σου μάτια
καὶ τὰ γλυκά σου βλέφαρα γεμίσανε ἀπὸ δόξα.

Ξένο καράβι πέρασε μιὰ νύχτα ἀπ' τὴν πατρίδα
κι' ἔφυγε πρὶν ἢ χαραυγὴ τὸν ἴσκιο του σαλέψει.
Κι' ἀνέλαμψε ἄγνωστη φωτιά με' ὀλόχρυσες λεπίδες
κι' οἱ σάλπιγγες ἐσάλπισαν χρυσὴ χαρὰ στὸν ἥλιο.
Ἡ νύχτα ἐσώθη πρὶν σωθῇ κι' ἡ μέρα ἦρθε πρὶν φέξει.
Φιλί, ποὺ ἔσβυσεν ἄσβυστο στὰ πληγωμένα χεῖλη
σὰ βλέμμα λάμπει στοῦ χρυσοῦ δαχτυλιδιοῦ τὸν κύκλο.

Τὰ μάτια κλείνεις γιὰ νὰ ἰδεῖς καὶ πάλι τ' ὄνειρό σου,
λάμπει ἡ χαρὰ σου σὲ χρυσὸ δεμένη κύκλο, —κι' ὅμως
φῶς ἄγνωστο σὲ τυραννεῖ κατ' ἀπ' τὰ βλέφαρά σου.

Η ΠΟΛΗ

Πόλη, μὲ τὴ νυχτερινὴ ψυχὴ, ποὺ ρέει στοὺς δρόμους
καὶ μὲ τὴ μυστικὴ καρδιά ποὺ πάλλει μὲς στὰ σπίτια.

Στ' ἀψιδωτὰ πολύφωτα καὶ στὶς χρυσές σου δόξες
οἱ ψεύτικες χαμογελοῦν οἱ κούκλες τῆς ἀγάπης
κι' ἀπλώνουν τὰ φανταστικὰ τοπεῖα τους οἱ βιτρίνες.

Μὰ τὰ παλιὰ τὰ αἰσθήματα, μακριὰ ἀπ' τὰ τόσα φῶτα,
στῶν δρόμων τοὺς στοχαστικούς σταυροὺς ἔχουν πεθάνει.
Δίπλα σὲ κάθε μιὰ καμπὴ τῶν δρόμων κι' ἕνας τάφος
κι' ἀπάνω του κι' ἀπὸνα φτωχικὸ καίει φεγγάρι.

Ἀπάνω ἀπὸ τὴ συλλογὴ τῶν ξεχασμένων κήπων,
ἀπ' τ' αὐστηρὰ ὀρθογώνια τῶν μακρόβιων σπιτιῶν
κι' ἀπ' τὰ λαμπιόνια, ποὺ ὀρφανὰ μὲς στὶς βροχὲς προσμένουν,
ἡ πόλη λάμπει, ἀσάλευτη βασίλισσα τῆς νύχτας
καὶ ζώνει διαμαντόπετρες στὸ ἡλεκτρικὸ της στέμμα.

(ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ)

Ἐτέλειωσε ἡ παράσταση καὶ σβύσανε τὰ φῶτα.
Στὶς ἔρημες καὶ σιωπηλές σειρές τῶν καθισμάτων,
ποὺ στὸ θαμπὸ ὄνειρεύονται μισόφωτο τῆς σάλας,
οἱ κουρασμένες τριγυρνοῦν ψυχές τῶν ἡρωίδων
κι' ἄθυμα στὰ καθίσματα στηρίζουν τὸν ἀγκῶνα :

Στὸ θαμπὸ φῶς, πῶς φαίνεται τὸ θέατρο γερασμένο.
Τὰ σκηνικὰ ποὺ ξέβαψαν, οἱ γύψοι ποὺ ξεφτίσαν,
καὶ τὸ χρυσάφι ποῦσβυσε στὰ σκαλισμένα ξύλα.
Κι' οἱ μάσκες πάνω στῆς σκηνῆς τ' ἀέτωμα μορφάζουν
μὲ τὸν ἀρχαῖο τὸν πόνο τους κεῖ πάνω σταυρωμένον.

Στ' ἄδεια καθίσματα ἄθυμα στηρίζουν τὸν ἀγκῶνα
καὶ τὸ κενὸ τῆς ἀδειανῆς σκηνῆς θωροῦν καὶ λένε
πὼς μοιάζει μὲ τὴν ἄδεια τους ψυχὴ, ποῦχει ἀπαυδήσει.
κάθε βραδὺ ἀπ' ἀγάπη νὰ πεθαίνει, μὲς στὰ φῶτα.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΠΑΡΧΙΩΤΗΣ

Ἐφερές στήν πρωτεύουσα τὰ παιδικά σου μάτια
καί τὰ κουμπιά καί τὰ χρυσά σειρήτια τοῦ λυκείου.
Ἐν' ἄρωμα ἀπό λεμονιές κλειστές σέ περιβόλια
κι' ἀπ' τ' ἄνθη, στῆς Ἐπισκοπῆς πού ἀνθίζανε τόν κῆπο.
Κι' ἀκόμα ἔφερές μιὰ δειλὴ ψυχούλα, πληγωμένη
ἀπ' τοῦ διαβήτη τίς γωνιές κι' ἀπ' τοὺς σκληροὺς κανόνες.

Καὶ τώρα, πές μου, ποῦ θὰ πᾶς, κλεισμένος στὰ κουμπιά σου,
νὰ δώσεις τὴν ψυχούλα αὐτή, τῇ μαθηματικῇ;
Τώρα φοβᾶσαι νὰ κοιτᾷς ἀπ' τίς γερμένες θύρες,
πού μιὰ κρυμμένη ὑπόσχεση κρατοῦν μὲς στὴ σκιά τους.
Φοβᾶσαι ἀκόμα (καὶ τὰ μαῦρα μάτια σου βουρκώνουν)
μὴ βροῦν ἀστεία τὴν ἄμαθη ψυχὴ σου καὶ γελάσουν.

Μὰ ἐγὼ τὸ ξέρω· κάποιαν ὥρα ρόδινη τοῦ θέρους,
περνώντας ἀπ' τὴ σκοτεινὴ, μισογερμένη θύρα,
στὰ φαγωμένα καὶ παλιὰ σκαλιὰ θὰ ἰδῶ ριγμένο
(σὰν πτώμα κάποιου πού κρυφὰ σκοτώσανε τὴ νύχτα)
ἓνα χιτώνιο παιδικό, μὲ τὰ χρυσά σειρήτια.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ

Στὸ ἀρχοντικὸν ἡμίφως τῶν παλιῶν του δωματίων,
ἐπέθανε ὁ παπποῦς μὲ τῇ μεγάλῃ του ἱστορία.

Σὲ μιὰ γωνιά τοῦ ἀρχοντικοῦ καὶ σκυθρωποῦ μεγάρου,
ποῦ τώρα οἱ γιοί του κι' οἱ ἀβρές του νύφες τὸ λαμπρύνουν,
ἔσβυσεν ἡσυχα ὁ λευκὸς ὁ γέρος, ξαπλωμένος
μὲς στὴν ὑπομονητικιά κι' αἰώνια πολυθρόνα.

Ἐκεῖ περάσαν τὰ στερνὰ κι' εἰρηνικά του χρόνια
κι' ἐκεῖ ἐρχόνταν – μακρυνές, μεγάλες συνοδεῖες –
οἱ ἀναμνήσεις τῶν ἐνδόξων χρόνων νὰ τὸν βροῦνε :
Οἱ θάλασσες ποὺ ἐγνώρισε κι' οἱ χῶρες ποῦχε ἀράξει
καὶ οἱ καπνοὶ μιᾶς τρομερῆς κι' ἐνδόξου ναυμαχίας.
Ἐκεῖ τὸν καλημέριζαν οἱ νύφες του κι' οἱ γιοί του
κι' ἐκεῖ τὰ παιγνιδιάρικα τ' ἀγγόνια του τὸν ζῶναν
καὶ σὰν τρελλὰ τριγύρω του σκιρτούσανε γατάκια.

Τώρα τὸ κάδρο του λαμπρό, μὲ ναυτικὴ στολὴ
θὰ μπεῖ μαζὺ μὲ τὰ παλιὰ τὰ κάδρα τῶν προγόνων.
Πάει ὁ παπποῦς, -μὰ τόσο ἀδρὴ ἢ ἀνάμνησή του μένει,
ποῦ τ' ἀγγονάκια του φαιδρὰ θὰ τρέχουν νὰ τὸν βροῦνε
καὶ θ' ἀποροῦνε βρίσκοντας τὴν πολυθρόνα του ἄδεια.
Καὶ χρόνια τώρα ἡ εἰρηνικὴ σιλουέττα του θὰ ζεῖ
στὰ ἐπιπλα, στοὺς χάρτες του καὶ σ' ὅ,τι εἶχε ἀγαπήσει,
στὸ ἡμίφως τῶν ἀρχοντικῶν, παλιῶν του δωματίων.

ΟΙ ΓΡΙΕΣ

Μές στὴ δενδροστοιχία, ποὺ ὁ κόσμος πιά δὲν τὴ συχνάζει
καὶ ποὺ τὰ δένδρα κουραστῆκαν νὰ φιλοσοφοῦνε,
στὸ μελαγχολικὸ πρωτὶ μιᾶς καθημερινῆς,
περνοῦν ἀργὰ οἱ δυὸ γριές κι' εὐγενικὲς κυρίες.
Ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ μικρά τους ἦταν φιλενάδες,
(τότε, μὲ τὰ στρωτὰ μαλλιά καὶ τοὺς ψηλοὺς γιακάδες,
ξυλογραφίες θὰ θύμιζαν παλιῶν φιγουρινιῶν),
καὶ τώρα σέρνουν τὸ σωρὸ τῶν ἀναμνησεῶν τους
μέσα στὶς δυὸ εὐθεῖες σειρὲς τῶν κουρασμένων δέντρων.
Τὸ φύλλο, ποὺ ἀπ' τὴ φυλλωσιὰ ξεφεύγει κάθε τόσο
καὶ πέφτει ἀργά, τρεκλίζοντας σὰ μεθυσμένο, μοιάζει
μὲ τὸ σαθρό, τὸ σιγανό, γεροντικὸ τους βῆμα.
Προσμένει ὁ πάγκος στὴ γωνιά νὰ πᾶνε νὰ καθήσουν,
καὶ κεῖ κοιτάζουν ἄφωνες, σὰν ἄψυχες, νὰ φύγουν
μιὰ-μιὰ οἱ θλιμένες ὥρες στῆς δεντροσειρᾶς τὸ τέρμα.
Κι' ἂν πάλι τὸ χλωμὸ τὸ φύλλο, πέφτοντας, σκαλώσει
σὲ μιὰ τοῦ μαύρου φουστανιοῦ πτυχῇ, τότε καὶ μόνο
θὰ στρέψουν τὰ λευκότατα κεφάλια νὰ κοιτάξουν
τὸν ἀπροσδόκητον αὐτὸ καὶ συμπαθῇ ἐπισκέπτη.
Κι' ὅταν οἱ σκιὲς ζαρῶσουν γύρω στοὺς κορμούς τῶν δέντρων
κι' ἡ ἡλιόλουστη δεντροσειρὰ σημάνει μεσημέρι,
ἄφωνες πάλι κι' ἥσυχες θὰ σηκωθοῦν νὰ φύγουν.
Καὶ θὰ περάσουν σιγανὰ κι' ἀθόρυβα θὰ βγοῦνε,
τόσο ποὺ ὁ γέρος θυρωρὸς τοῦ παλιωμένου πάρκου,
ποὺ ἡλιάζεται καὶ τὴν ἐφημερίδα του διαβάζει,
στὸ πέρασμά τους οὔτε θὰ σηκώσει τὸ κεφάλι.

ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟ

Εἶν' ἓνα κτίριο σκυθρωπὸ καὶ σὰ συλλογισμένο,
μὲ τοίχους κίτρινους, ὑγροὺς καὶ γκρίζα παραθύρια.
Πάνω ἀπ' τῇ μάντρα τὴν ψηλὴ παλιὰ προβάλλουν δέντρα
καὶ ξεχειλίζει ὁ ὀλόμαυρος κισσὸς καὶ κρέμεται ἔξω.

Βουβό, σὰν ἀκατοίκητο. Κι' ἀριά καί που νά βγαίνουν
ἤχοι ζωῆς ἀπ' τὴν αὐλὴ κι' ἀπ' τὸν ψυχρὸ του κῆπο.
Κι' ἂν τὸ κεφάλι κάποτε προβάλλει μιᾶς καλόγριας
ἢ μιᾶς μαθήτριας, βιαστικά, γοργά, σὰ μιὰν ἀπάτη,
θαρρεῖς πὼς ζοῦν βρυκόλακες σὲ σπίτι ἐρημωμένο.

Κι' ὅμως κάποτε ἀκούγονται βαθεῖα μέσα στὸν κῆπο
σὰν ὀμιλίες χαμηλές, γλυκές καὶ φοβισμένες...

Κι' ὅσο κοιτάζω τὴ μικρὴ καὶ χαμηλὴ πορτοῦλα
ποὺ τὰ χορτάρια ἀπὸ καιρὸ τὴν ἔχουν τριγυρίσει,
νοιώθω ἓναν πόθο νάμουνα μιὰ ἀγνή, δειλὴ παρθένα,
φυλακισμένη στοὺς ψηλοὺς, συλλογισμένους τοίχους
καὶ νὰ προσμένω τὸν καλό, ποὺ θᾶχε ὁ νοῦς μου πλάσει,
νάρθει ἓνα βράδυ ἐαρινό, σὰν ὁμορφὴ ὀπτασία,
νᾶχει φτερὸ στὴν κεφαλὴ, νὰ σείνεται μὲ χάρη,
νᾶχει μακρὺ, βελούδινο κι' ὀλόμαυρο μανδύα
καὶ στ' ἀργυρὰ σπηρούνια του ν' ἀστράφτει τὸ φεγγάρι.

ΣΤΟ ΠΡΟΑΥΛΙΟ

Θεοκτίστη, Βενεδίκτη, Θεοδότη, Φιλοθέα,
Πελαγία, Χαριτίνη, Χριστονύμφη, Ἀκακία.
Στὸ προαύλιο τὸ κρύο, βράδυ βράδυ, μία μία
ρυθμικὰ περνοῦν καὶ πᾶνε στὴ λευκὴ τὴν προσευχὴ τους.
Στὸ κερὶ καὶ στὸ λιβάνι, στὸ γαλάζιο θυμιατό,
φέγγουν σὰ χλωμές εἰκόνες, μαυρομμάτες παναγίες.
Σὰν τὸ κρίνο ἀπὸ τὸν κῆπο τὰ παρθένα μαγουλά τους
καὶ σὰν τὸ βαθὺ βελοῦδο τὰ κατάμαυρα τους μάτια.
Μὲ ρυθμὸ περνοῦν καὶ πᾶνε στὴ λευκὴ τὴ δέησή τους,
στὸ κερὶ καὶ στὸ λιβάνι, μαυρομμάτες παναγίες.
Τὸ κορμί, ποὺ ἄργα βαδίζει, Χαριτίνη, Χριστονύμφη,
σὲ μιὰν ἄγνωστη οἰκουμένη ζεῖ μακρυά, στὸ κρύο φεγγάρι.
Κι' ἡ καρδιά μὲς στὰ ὄνειρά της βλέπει κάποιον καβαλλάρη,
ποὺ περνᾷ, κάτου στὸ δρόμο, μὲ λευκὰ φτερά καὶ πάει.
Θεοκτίστη, Βενεδίκτη, Θεοδότη, Φιλοθέα,
στὸ προαύλιο τὸ κρύο, βράδυ βράδυ, μία μία,
Πελαγία, Χαριτίνη, Χριστονύμφη, Ἀκακία.

ΞΕΝΗΤΙΑ

Ἡ ἀνάμνησή σου ἦρθε καὶ δῶ στὸ ξένο αὐτὸ ἀκρογιάλι
καὶ τηνε βλέπω ἀπὸ μακρυά, δισταχτική νὰ στέκει
σὰν τὰ πανιὰ τῶν καραβιῶν, ποὺ ἀκίνητα στὸ πέλαγος
στέκουν καὶ μοιάζουν λάβαρα λευκὰ στὴ νηνεμία.

Ἡ ἀνάμνησή σου ἦρθε καὶ δῶ, στὴν ξένη πολιτεία
κι' ἀπὸ μακρυὰ τὴ βλέπω, σὰν τὰ φῶτα κάποιων πλοίων
ποὺ μοιάζουν νὰ ξεχάστηκαν στῆς νύχτας τὸ σκοτάδι
καὶ ποὺ κανεὶς ἂν ἔρχονται ἢ ἂν φεύγουν δὲν τὸ ξέρει.

Πῶς θὰ μοῦ ζεῖς, ὦ ἀνάμνηση, στὴν ξένη πολιτεία,
ποὺ οἱ δρόμοι της εἶναι ὑπουργοὶ καὶ δὲ μᾶς ἀγαποῦνε
κι' ὅπου οἱ φανοὶ παραφυλᾶν στὰ κρυὰ σταυροδρόμια.
Καὶ πῶς θὰ βλέπεις τὸ βουβὸ καὶ σκυθρωπὸ λιμάνι,
ὑποῦν δειρεύονται, σκιές, τὸ βράδυ τὰ καράβια;

Δὲν εἶναι δῶ τοῦ κήπου σου οἱ ἀχτῖνες καὶ τὰ ρόδα.
Μὰ μεῖνε δῶ, ὦ ἀνάμνηση, ποῦρθες δειλὰ ἀπὸ πέρα,
σὰν πεταλούδα στίς παραμονές τοῦ φθινοπώρου.

Η ΣΚΙΑ ΤΗΣ

Μὲ πόση ἐπιμονὴ ζητᾷ νὰ μείνει μὲς στὸ σπίτι!
Τὰ δάχτυλά της ἄφησαν τὸ χνῶτο τους στὸ τζάμι
καὶ δίπλα στὸ παράθυρο κοιμᾶται ἡ πολυθρόνα
κι' ὥχρὲς ὁραματίζεται τὶς μέρες τῆς ἀρρώστειας.

Ἐσκέπασαν τὸ γαλανὸ καθρέφτη, νὰ φυλάξουν
τ' ἀκίνητό της εἶδωλο γιὰ πάντα στὸ γυαλί του.
Κι' ἀφήσανε στὴ συλλογὴ τους τὰ ἔπιπλα, ἀπὸ φόβο,
μὴν τύχη κι' ἀφυπνίζοντας τὴ σκόνη ποὺ κοιμᾶται,
τὴν παρουσία της τρόμαζαν τὴν τόσο εἰρηνική.

Καὶ τῆς ἄψυχης κάμαρας δὲν κλείδωσαν τὴν πόρτα,
φοβούμενοι μὴ βροῦν τὰ φύλλα ὀρθάνοιχτα τὸ βράδυ
κι' ὥς ἄγαλμα τῆς μοναξιᾶς, τὸν ἴσκιό, της νὰ κράζει
μὲ τρόμο, μὲς στὴ σκοτεινιά τῆς λυπημένης νύχτας.

Μὰ τὸ πικρὸ χαμόγελο ποὺ ἐπάγωσε στὰ χεῖλη
πάνω ἀπ' τὸ κάδρο μιὰ ψυχρὴ σκορπίζει ἀνατριχίλα,
κι' ὅλο τὸ σπίτι τὸ βουβὸ ζητᾷ νὰ δυναστεύει.
Μᾶς ἔγινε πιά ἀγνώριστος ὁ ἦχος τῆς φωνῆς μας
καὶ μακρυνὰ τὰ βήματά μας εἶναι κι' ἡχερά,
καθὼς μέ φόβο σιωπηλὸ γυρνοῦμε μὲς στὸ σπίτι,
ποὺ ἡ κατάσπρη κι' ἐφτάδιπλη χλαμύδα τῆς σκιᾶς της
τόχει, σὰ μέσα σ' ὄνειρο τυλίξει στὶς πτυχές της.

(ΔΥΣΜΕΝΕΙΑ)

Ἡ εὐνοιά του μ' ἔσυρε, σὰ θύελλα, στήν ὁρμή της
καὶ στὰ παλάτια τὰ λευκὰ θυσίασα τὴν ψυχὴ μου
—λευκὴ κι' ἀνήξερη ψυχὴ, ποὺ σὰν πουλὶ ἀπ' τὰ ξένα,
τὴν ἔσυραν μὲς στὶς λαμπρὲς καὶ μαρμαρένιες πλάνες.

Κι' ὅταν ἐθρυμματίστηκε σὰν τὶς λεπτὲς φαγιάντσες,
κανέννας δὲν τὴν ἄκουσε, γιατί ἦταν σὲ μιὰν ὥρα,
ποὺ ἐσμίγαν τὰ πολύφωτα μὲ τὰ χρυσὰ μενουέτα.

Ἔζησα τόσο μοναχὴ στοῦ παλατιοῦ τὶς λάμπεις,
κι' ὅμως στὴ σκυθρωπὴ τῇ φυλακῇ μ' ἀκολουθοῦνε,
σὰν παραμύθια μακρυνά, ποὺ ἐγὼ δὲν τᾶχω ζήσει,
τοῦ παλατιοῦ οἱ ἀστραφτερὲς γιορτές, τὰ ὅμορφα πλήθη.

Ὅμως καὶ πάλι μοναχὴ νὰ ζήσω δὲ μπορῶ
στὸν πύργο αὐτὸ ποὺ πολεμῶ, καιρὸ φυλακισμένη,
νὰ ἐνώσω τὰ λεπτότατα κομμάτια τῆς ψυχῆς μου.
Γιατὶ ἀναπάντεχα χτυποῦν καμμιὰ φορὰ οἱ φαμφάρες,
σὰν τύψεις ποὺ τινάζονται στὸν ἔνοχό τους ὕπνο
κι' ὁ Βασιλιάς, μ' ἐπίσημη πομπὴ καὶ συνοδεία
ἔρχεται—σὰν ἐπίμονη κι' εἰρωνικὴ ὀπτασία—
νὰ ἐπισκεφθεῖ τὴν ἔρημη τῇ φυλακῇ κι' ἐμένα,
καθὼς ταιριάζει σὲ δική του πρῶην εὐνοουμένη.

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Μές στο παλιό γραφείο του με τις βιβλιοθήκες,
όπου έχει τώρα πλέον αποσυρθεί για να ήσυχάσει,
ο ένδοξος, ο παλιός και γέρος δημοσιογράφος
τὸ παρελθὸν στοχάζεται, ποὺ ἦταν γεμᾶτο δράση.
Ἀριστοκράτης πάντα του καὶ βασιλόφρων ἦταν
καὶ πάντα συντηρητικὸ τὸ σοβαρὸ του φύλλο.
Τ' ἄρθρα του πάντα στὴν παλιά τὴ γλῶσσα ἦταν γραμμένα,
χωρὶς ἰδέες παράτολμες καὶ νεωτερισμούς.
Χτυποῦσε πάντα ἀμείλικτα, μὰ πάντα μετὰ τὸ γάντι,
μετὰ μιὰ εἰρωνεία λεπτότατη καὶ χιοῦμορ εὐπατρίδη.
Δὲν ἦταν γιὰ τὸν ὄχλο ἐκεῖνα τ' ἄρθρα του γραμμένα,
μὰ μᾶλλον γιὰ τὸ διαλεχτὸ κοινό, τὸ φωτισμένο.
Τῶν μορφωμένων τὶς ἰδέες αὐτὸς καθοδηγοῦσε,
αὐτὸς ἔκαμε στὴν κοινὴ συνείδηση νὰ πέσουν
οἱ δημοκρατικοὶ μετὰ τὶς πολλὰς ἐπαγγελίες
κι' αὐτὸς ἐκαταδίκασε σὲ τέλειο μαρασμὸ
τὴν κίνηση τὴν κομμουνιστικὴ, ποῦχεν ἀρχίσει...
Αὐτός...μὰ, κρῖμα, σήμερα τὸν κόσμος κυριεύουν
οἱ πρόχειροι δημαγωγοὶ κι' οἱ ἰδεολογίες
κι' οἱ νέοι, ἀκούοντας γιὰ χιμαιρικὰς «ἐλευθερίες»
ὅλοι σχεδὸν ἔχουνε τάσεις ἀνατρεπτικές.
—Μὰ αὐτὸς τώρα πλέον ἔχει ἀποσυρθεῖ γιὰ νὰ ήσυχάσει
κι' ἡ κίνηση ἡ κοινωνικὴ δὲν τὸν ἐνδιαφέρει·
καὶ στὸ παλιὸ γραφείο του μετὰ τὶς βιβλιοθήκες,
περνᾷ τὶς μέρες, δίχως νᾶχει τίποτε νὰ κάνει,
κι' οὔτε ἄλλο νὰ προσμένει, ἐκτὸς ἀπ' τὶς νεκρολογίες,
ποὺ θὰ τοῦ γράψει ὁ τύπος ὅλος ὅταν θὰ πεθάνει.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΩΡΕΣ

Δώδεκα ἐχτύπησε παλμούς, ἄργους καὶ μετρημένους,
τοῦ ρολογιοῦ ἢ μεταλλικὴ καρδιὰ ἢ ἀγρυπνημένη.
Ἡ νύχτα διαμαντόπετρες στὸ στέμμα της φορεῖ
κι' ἔχει δετούς ἀστερισμούς στὸ μέτωπο κρεμάσει.

Δώδεκα ἐσήμανε φτωχοὺς κι' ἄργους ἐπικηδείους
τ' αὐπνο ρολοῖ καὶ τὶς νεκρὲς ἐξεπροβόδησε ὥρες.
Ἡ νύχτα γέρνει τὸ λαμπρὸ διάδημα στὴ δύση
κι' οἱ ἀστερισμοὶ τῆς χαραυγῆς ριγοῦν καὶ τρεμοσβύνουν

Σὰν κόρες βλέπω νὰ περνοῦν μιὰ-μιὰ οἱ καινούργιες ὥρες
ἀπ' τὸ βουνὸ στ' ἄλλο βουνό, πάνω ἀπ' τὶς πολιτεῖες.
Καθὼς βαδίζουν, οἱ μακρὲς κυματιστὲς χλαμύδες
κρυφὲς ἀνταύγειες στὸν θαμπὸν ὀρίζοντα ραντίζουν.
Καὶ στὸ βελούδινο οὐρανὸ τῶν μαύρων τοὺς μαλλιῶν
ἡ Αὐγὴ ἔχει στάξει ἀστερισμούς ἀπὸ μαργαριτάρια.

B'

ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ

Φεγγαράκι πλανεμένο,
ἄμαθο ξεγελασμένο,
τρέχει πίσω ἀπὸ τὸ τραῖνο.

Τί χλωμή ποῦν' ἡ θωριά του
καὶ τί κρύα ἡ μοναξιά του
στὸ μεγάλο κάμπο κάτου.

Μοναχό, ὀρφανὸ ἔχει μείνει
τὸ φτωχό του φῶς νὰ δίνει
στὴ λευκή, βαθειὰ γαλήνη.

Φεγγαράκι πλανεμένο,
μὲς στὴ ρεμματιὰ πεσμένο
κι' ἀπ' τοὺς ἴσκιους τρομαγμένο.

Ὅρφανό, φτωχὸ παιδάκι,
λυπημένο φεγγαράκι.

Η ΣΙΩΠΗ

Μιά ιδέα συλλογισμένη,
βυθισμένη στὴ σιωπὴ της,
ἀγρυπνεῖ κάτ' ἀπ' τὸν ἴσκιο
τῆς μοναχικῆς ψυχῆς σου.

Δὲ σαλεύει οὔτ' ἓνα φύλλο
μὲς στὸν κῆπο τῶν ὀνείρων,
ὅπου πᾶνε, χέρι-χέρι,
ἡ Σιωπὴ κι' ἡ Νοσταλγία.

Τὸ φευγᾶτο καλοκαῖρι
πίσω του ἄφισε ἓναν πόνο:
ἴσκιους κι' ὄνειρα στὴ στέρνα
καὶ πατημασιές στὴ χλόη.

Κι' ὅλα σκύβουν καὶ κοιτάζουν
μιὰ θεὰ συλλογισμένη,
πῶχει στέμμα τὸ φεγγάρι
καὶ χιτῶνα τὴν ἑσπέρα.

Δὲ σαλεύει οὐτ' ἓνας ἴσκιος
μέσ' στὰ μάτια τὰ μεγάλα
κι' ἡ σιωπή σου εἶναι μιὰ νύχτα
μ' ἓνα πλῆθος ἄφωνα ἄστρα.

Κάτω ἀπ' τὸ λευκὸ φεγγάρι
κῆποι μ' ὄνειρα πλεγμένοι
κι' ἀγρυπνεῖ μέσ' στὴν ψυχὴ σου
μιὰ ἰδέα συλλογισμένη.

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Εἶχ' ἔρθει μὴν αὐγή, θυμᾶμαι,
ἓνα περήφανο καράβι,
κι' ἐστάθη ἀγέρωχο, μεγάλο
καὶ μοναχὸ μὲς στὸ λιμάνι.

Ἀπὸ τῇ Νάπολι, ἀπ' τῇ Μάλτα,
γιὰ ἀπ' τὸ Τριέστι, μήτε ξέρω.
Μὰ ἦταν ἀλλόκοτο καράβι,
ξένο καὶ κρύο, σὰ στοιχειωμένο.

Δὲν ξέρω τὶ ἔκανε ὅλη μέρα
πάντα βουβό, συλλογισμένο.
Τὰ ξάρτια τοῦ ἄψυχα, πεσμένα,
καὶ μάζευε ὄνειρα ὅλη μέρα.

Καὶ μάζευε ὄνειρα ὅλη μέρα
στὴ συννεφιά καὶ στὴν ὁμίχλη,
στὴν ἴδια ἀσάλευτο τῇ θέσῃ,
σὰν νὰ μὴν ἔλεγε νὰ φύγει.

Ὡς ποὺ ξημέρωσε μιὰ μέρα,
μιὰ θαμπὴ μέρα στὸ λιμάνι
κι' εἶχαν τὰ ὄνειρα σκορπίσει
κι' ἦταν φευγάτο τὸ καράβι.

Ταξίδι ἀμίλητο—δὲν ξέρω
σὲ ποιά θ' ἀράξει πολιτεία,
κι' ἀκόμα δὲ χωρίζω ἂν ἦταν
ἓνα καράβι ἢ μιὰ ἱστορία.

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Τάφοι χωρίς σταυρούς καὶ τάφοι
χωρίς ὀνόματα ἀφημένοι
καὶ στῶν ὀνείρων τὸ κατῶφλι
κλαίει μιὰ ψυχούλα μοιρασμένη.

Πάντα ἡ βροχὴ πάνω ἀπ' τὶς στέγες
καὶ πάντα οἱ ἄρρωστοι στὸ κρύο,
ποὺ ἀπ' τοῦ χειμῶνα τὸ κατῶφλι
περνοῦν καὶ πᾶνε δύο - δύο.

Ἀγάπες ἀργοπορημένες,
ποὺ ἀπὸ τὴ μόνωση πεθαίνουν
καὶ μακρινές ἐπιθυμίες,
πῶχουν πιά φτάσει—καὶ προσμένουν.

Τὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα ν' ἀγαπήσω.
Τόσες φωνές μές στ' ὄνειρό μου
ποὺ ἔρχονται μές ἀπὸ τὰ βάθη
τοῦ σκοτεινοῦ καὶ μαύρου δρόμου.

Μιά πόλη δίχως φῶτα κι' ἄστρα
γεμάτη πόρτες σφαιλισμένες,
ὅπου κοιμῶνται στὰ σκοτάδια,
τόσες ἀγάπες χορτασμένες.

Καὶ βγαίνει ἡ αὐγὴ πάνω ἀπ' τὰ χιόνια,
μὰ εἶναι τὸ φῶς λευκὸ καὶ κρύο
κι' οἱ ἄρρωστοι ξύπνησαν καὶ πᾶνε
στὴν παγωνιά τους δύο - δύο.

ΤΥΦΛΟΜΥΓΑ

Μ' ἓνα ἄσπρο μαντηλάκι
σοῦ δέσανε τὰ μάτια
καὶ σ' ἔστειλαν, μικρούλα,
νὰ βρεῖς τὸ ριζικό σου.

Τάκ-τάκ, οἱ δυὸ πετρούλες
τριγύρω σὲ φωνάζουν
καὶ ψάχνεις καὶ δὲ βρίσκεις,
μικρή, τὸ ριζικό σου.

Τάκ-τάκ, ὅλο τὸ δεῖλι
παραπατᾶς, μικρούλα,
καὶ γύρω ὁ ἥλιος λάμπει
καὶ σὺ 'σαι στὸ σκοτάδι.

Μ' ἓνα λευκὸ μαντήλι,
μᾶς ἔδεσαν τὰ μάτια
καὶ μᾶς ἀφῆσαν ὅλους
τῇ μοίρα μας νὰ βροῦμε.

Τάκ-τάκ, ὁ ἥλιος λάμπει
κι' ὀλοῦθε μᾶς καλοῦνε
κι' ἐμεῖς παραπατοῦμε
στὸ φῶς καὶ στὸ σκοτάδι.

Κι' ὥσότου τὸ μαντήλι
σοῦ λύσουν ἀπ' τὰ μάτια,
μικρούλα, θᾶναι βράδυ
κι' ἀληθινὸ σκοτάδι.

Κι' ὥσότου τὸ μαντήλι
μᾶς λύσουν ἀπ' τὰ μάτια,
θᾶναι οἱ καιροὶ σωσμένοι
κι' ἡ μοίρα ξοφλημένη.

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

I.

Θερμή καρδιά βαραίνει απόψε
στον ἴσκιο τοῦ μεγάλου δάσους.
Κλαίει μακρυνὸς αὐλὸς στήν αὔρα
κι' εἶν' ὅλα μόνα τους ἀπόψε.

Στὸν ἴσκιο τοῦ μεγάλου δάσους
φώτισε ἡ θλίψη τὴν ψυχὴ σου.
Καὶ τοῦ μεγάλου πόνου ὁ ἴσκιος
γυρνᾷ ἀπ' τὸ ἴδιο μονοπάτι.

Μάτια ποὺ ἐράντισεν ἡ θλίψη,
χείλη νωπὰ καὶ πληγωμένα,
καὶ στὴ λευκὴ τὴ μοναξιά σου
τὰ κρύα σου γόνατα στὸ χῶμα.

Τὸ κλάμα τὸ συγκρατημένο
στοῦ χωρισμοῦ τὴν πικρὴν ὥρα.
Κρυφὸς λυγμός, πῶχει βουρκώσει
στὴν τρυφερή του περηφάνεια.

Κλαίει μακρυνὸς αὐλὸς στήν αὔρα
κι' οὔτε ψυχὴ δὲν ἀνασαίνει,
μόνο ἡ θερμὴ καρδιά βαραίνει
στον ἴσκιο τοῦ μεγάλου δάσους.

II.

Στ' ἄδειο τὸ χέρι σου ἔχει μείνει
τῆς Μοναξιᾶς τὸ κρῦο τὸ χέρι.
Φῶς ἀπ' τὰ μακρυνά της μάτια
κάτω ἀπ' τὰ βλέφαρά σου φέγγει.

Σ' ὅλη τὴ γῆ, σ' ὅλους τοὺς τόπους,
παντοῦ μιὰ ἀγάπη νὰ πεθαίνει
καὶ στ' ἄδειο χέρι σου ἔχει μείνει
τῆς Μοναξιᾶς τὸ κρῦο τὸ χέρι.

Ψυχὴ ποὺ σκύβει νὰ διαβάσει
πάνω ἀπ' τὶς ὥρες κι' ἀπ' τοὺς χρόνους.
Στὰ πλοῖα ποὺ πλέουν καὶ στ' ἀκρογιαλίες
παντοῦ μιὰ ἀγάπη κι' ἓνας πόνος.

Στὰ βλέφαρά σου κρυφοφέγγει
τὸ μυστικὸ φῶς τῶν ματιῶν της.
'Απ' ὅλα κάτι ν' ἀγαπήσεις
πάνω ἀπ' τὶς ὥρες κι' ἀπ' τὰ χρόνια.

Τῆς Μοναξιᾶς τὸ κρῦο τὸ χέρι
καὶ τὰ ἐφιαλτικά της μάτια.
Παντοῦ μιὰ ἀγάπη κι' ἓνας πόνος,
στὰ πλοῖα ποὺ πλέουν καὶ στ' ἀκρογιαλίες.

ΤΑΞΙΔΙ

Ἀπ' τὸ ταξίδι του στὰ ξένα
δὲ φέρνει τίποτα γιὰ σένα.
Μαζί σου ὅ,τι εἶχε ἀγαπημένο
τοῦ τόχει ἢ θάλασσα παρμένο.

Πάνω στὴν πλώρη του εἶχε πάρει
κάθε χαρὰ καὶ κάθε χάρη.
Ταξίδι ἐπῆγε ὀνειρεμένο,
πόνεσε κόσμος κι' ἥλιο ξένο.

Γιὰ θύμηση ὅ,τι τοῦχες δώσει
τόχει στὴ θάλασσα προδώσει.
Κι' ἄφισε κάπου ἐκεῖ μακριά σου
καὶ τὰ φτωχὰ θυμητικά σου.

Μέσ' στὰ κρυφά, γαλάζια βάθη
πόσα δὲν ἔσκυψε νὰ μάθει
καὶ πόσο μάταια εἶχε ζητήσει
τὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα ν' ἀγαπήσει.

Μὲ θάρρος εἶχε ταξιδέψει
μὲς στὴ σιωπὴ καὶ μὲς στὴ σκέψη.
Κι' εἶχαν τὰ ξάρτια του, μὲ βιάση,
στ' ἀστέρια ἀνάμεσα περάσει.

Μὰ ὅ,τι καλὸ τοῦχες δοσμένο
τοῦ τῶχει ἢ θάλασσα κλεμένο
καὶ στὰ κρυφά, γαλάζια βάθη
σώθη ἢ καρδιά του πιά κι' ἐχάθη.

Κι' ἔτσι ἀπὸ τ' ἄπιστα τὰ ξένα
δὲ φέρνει τίποτα γιὰ σένα.
Καὶ τᾶχει ἀφίσει ἐκεῖ μακριά σου,
στ' ἀστέρια, τὰ θυμητικά σου.

ΒΡΑΔΥΝΟ

Τὶς κορυφές στολίζει ἡ δύση
μὲ φωτοστέφανους χλωμούς
κι' ἡ αὖρα στὰ δάση ἔχει λικνίσει
τῶν δέντρων τοὺς συλλογισμούς.

Ὡρα γαλήνια, ἥσυχο ἀγέρι,
καρδιά πὺ ἀρχίζει νὰ πονεῖ,
σβύνει σιγὰ τὸ καλοκαῖρι
κι' ἡ νοσταλγία τὸ τυραννεῖ.

Στιγμὴ σὰν ψέμμα. Τὰ δυὸ μάτια
σκέψη τὰ ἐθάμπωσε χρυσή.
Στὰ πονηρὰ τὰ μονοπάτια
κρυφὰ ἐπληγώθηκες καὶ σύ.

Ἀπὸ τῇ διάφανη ματιά σου
ἡ σκέψη ἀβέβαιη νὰ φανεῖ.
Τρέμουν σιγὰ τὰ βλέφαρά σου
κι' ἄγνωστο φῶς τὰ τυραννεῖ.

Θεοὶ ἀγρυπνοῦνε μὲς στὰ δάση
κι' οἱ ἐλπίδες τρέμουν στὰ κλαδιά,
κι' οὔτε μπορεῖ νὰ ξαποστάσει
ἀπ' τὴν ἀγάπη αὐτὴ ἡ καρδιά.

Τὸ δέντρο τὸ συλλογισμένο
γέρνει σιγὰ νὰ κοιμηθεῖ,
μὰ τὸ φεγγάρι ἐρωτευμένο
τὴ σκιά σου παρακολουθεῖ.

Τοῦ χωρισμοῦ τὸ σκληρὸ χέρι
τὸ βλέπεις, φτάνει σιωπηλὰ,
μῦνημα θεῖο τὸ χρυσὸ ἀστέρι
πέφτει καὶ σπάζει ἀπὸ ψηλά.

•

Θεοὶ ἀγρυπνοῦνε μὲς στὰ δάση
κι' ἡ ἐλπίδα τρέμει στὰ κλαδιά,
κι' οὔτε μπορεῖ νὰ ξαποστάσει
ἀπ' τὴν ἀγάπη αὐτὴ ἡ καρδιά.

ΔΕΙΛΙΝΟ ΣΤΗΝ ΑΤΤΙΚΗ

—Μέσα στ' ἀμπέλια τὰ φτωχά, τὰ εἰρηνικά,
σέρνει κρυφὰ τὸν ψιθυρό της ἡ βραδιά.

καὶ στίς στερνές, τὶς γελασμένες ἀντηλιές,
κάτι στοχάζονται οἱ θλιμένες ἀγριελιές.

Καὶ πάνω ἀπ' ὅλα, λυπημένα, σκεπτικά,
τὰ κυπαρίσσια τὰ ὀρφανά, τ' ἀδελφικά.

—Τὴν ὥρ' αὐτή, ποὺ εἶναι ὅλα λύπες καὶ σκιές,
τὶς προδομένες ποιὸς θυμᾶται τὶς ψυχές.

Καὶ ποιὸς τὴν ξέρει ἔτσι φτωχή, χωρὶς φτερά,
τὴν πληγωμένη τους, τὴ δύσπιστη χαρά.

—Πόσο γαλήνια μοναξιά, πόση σιγή,
στὸν ἀγαθὸ τὸν κάμπο, στὴν ἀπλῇ τῇ γῇ.

Καὶ τ' ἀργυρό, τὸ πρῶτο ἀστέρι σὲ θωρεῖ,
σὰν εὐλογία στὴν ξαφνισμένη σου ψυχή.

—Μάταια ἀγαπᾶς, μάταια πονεῖς, φτωχή καρδιά,
θερμὴ κι' ἀθώα, καθὼς τὰ στάχια τὰ ξανθά.

Ὅλα τελειώνουν κάποια τέτοια ἀπλῆ στιγμή,
ποὺ ξενιτεύονται κι' οἱ ἐλπίδες κι' οἱ καῦμοί.

Μάταια ἀγαπᾶς, μάταια πονεῖς, φτωχή καρδιά,
ὅλα τελειώνουν κάποιαν ἥσυχη βραδιά.

ΒΡΑΔΥ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Οἱ γιαγιάδες, μπρὸς στὶς θύρες καθιστές,
μοιάζουν ἴσκιοι, ὅσο σιμώνει ἀργὰ τὸ βράδυ.
Τὰ παιδιὰ φωνάζουν μέσα στὶς αὐλές
καὶ τὸ μάγγανο ὅλο τρίζει στὸ πηγάδι.

Ἡ βωδάμαξα βογγᾷ κι' ἀργοπερνᾷ,
φορτωμένη ἓνα σωστὸ βουνὸ δεμάτια
καὶ παραπατοῦν τὰ βώδια της τὰ ὄκνά,
μὲ τὰ ὀλόμαυρα, τὰ κουρασμένα μάτια.

Τὰ φορτώματα, ὅλο ξῦλα καὶ κλαριά,
ἓνα ὀλόκληρο περνοῦνε караβάνι,
καὶ μιὰ βέργα ἀπὸ κομμένη λυγαριά
στῆς γιαγιᾶς τὸ μαῦρο σκάλωσε φουστάνι.

Πῆρε βράδυ. Λιγοστεύουν οἱ φωνές
καὶ τὸ μάγγανο σωπαίνει στὸ πηγάδι,
κι' οἱ γιαγιάδες πιά σηκώνονται σκυφτές
γιὰ νὰ βάλουνε στὸ λύχνο τους τὸ λάδι.

(ΧΕΙΜΩΝΑΣ)

Μὲ τὸ κατάλευκό του σάλι
πάνω στὴ ράχη τὴ σκυφτὴ,
ὁ γέρος ὁ χειμώνας πάλι
στοὺς κρύους δρόμους περπατεῖ.

Ἐρημοὶ οἱ δρόμοι ἔχουν μουσκέψει
ἀπ' τὴν ψιχάλα τὴν ἀργή
κι' εἶναι τὰ σπίτια σὰ σὲ σκέψη
πεσμένα καὶ σὲ συλλογή.

Ἡ στέγη ἢ ὀγρὴ στὶς πλάκες στάζει,
καὶ τῆς κουρτίνας τὴ γωνιά
μεριάζει ἢ γριούλα καὶ κοιτάζει
τῆς γειτονιάς τὴν ἐρημιά.

Καὶ πλάϊ στὸ τζάμι, ἀφαιρεμένη,
μ' ἄσωστη στέκει ὑπομονή,
νὰ ἰδεῖ διαβάτη νὰ διαβαίνει
καὶ ν' ἀγροικήσει μιὰ φωνή.

Μὰ ἡ βροχὴ μόνο μουρμουρίζει
στὰ τζάμια κάποιο μυστικὸ
κι' ἀργὰ ὁ χειμώνας σεργιανίζει
στὸ δρόμο τὸν ἐρημικό.

(ΑΥΤΗ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ)

Εἶμαι αὐτὴ ποῦχει φύγει ἀπ' τὴν καρδιά σου
καὶ πάω πιά, μὲ τὴ θάλασσα, μακρυά.
Ἡ πλώρη φέγγει ἀκόμη ἀπ' τὰ ὄνειρά σου
κι' ὁ ἥλιος μοῦ ζηλεύει τὰ μαλλιά.

Ἄλλοτε, τόσον ἥλιο σοῦχα φέρει,
ποῦ ἦταν ὅλο τὸ σπίτι σου χρυσό,
κι' ἦταν σὰν ἱστορία τὸ καλοκαῖρι
κι' οἱ ἀστερισμοὶ ποῦ πέφταν στὸ γιालό.

Παράξενο ταξίδι—νᾶχω πάρει
στά μάτια τὶς ἡλιόφωτες χαρές,
στά βλέφαρά μου νᾶχω τὸ φεγγάρι,
γιὰ νὰ τὸ πάω σὲ χῶρες μακρινές.

Σὰν ψέμμα εἶν' ἡ στιγμή ποῦ θὰ σαλπάρει
τὸ πλοῖο μὲ τ' ἀνοιγμένα τὰ πανιά,
—τὴν καρδιά σοῦχω πάρει ἢ μούχεις πάρει,
ποῦ ἀμφίβολη ἔτσι ἡ ὥρα μὲ κρατᾷ;

—Λυπητερὸ φθινόπωρο, τὴ νειότη
ποῦ χάνει, στόλισέ του στοργικά,
δὲν ἔχω ἄλλο πιστὸ συνταξιδιώτη
ἐκτὸς ἀπ' τὰ ὄνειρά του τὰ παλιά.

ΑΥΤΗ ΠΟΥ ΓΥΡΙΖΕΙ

Εἶμαι αὐτὴ πού γυρίζει στὴν καρδιά σου
μετὰ ἀπὸ τόση μαύρη ξενητιά.
Ὁ ξένος ἥλιος πῆρε τὰ ὄνειρά σου
κι' οἱ νύχτες μοῦχουν λυώσει τὴν καρδιά.

Δὲν ξέρει ὅποιος δὲν εἶδε, τὶ ἔχουν πάρει
μέσ' ἀπ' τὰ σπλάχνα οἱ ξένες οἱ στεριές,
οἱ ἄγνωστοι ἀστερισμοὶ καὶ τὸ φεγγάρι
ἀπάνω ἀπὸ τὶς μαῦρες φοινικιές.

Σὰν ἄρρωστο παιδὶ θὰ τριγυρίσω
στοῦ κήπου κάθε ἀπόμερη γωνιά,
— στὸν ξένο ἀγέρα πῶς νὰ συνειθίσω
πού τώρα πνέει μὲς στὴν κληματαριά;

Μ' ὄνειρο καὶ τριαντάφυλλα πλεγμένο
σοῦφερνα τὸ στεφάνι τοῦ Μαγιοῦ.
Μὰ τώρα ἓναν κισσὸ ἔχω κεντημένο
μὲ τῶν δακρύων μου τοὺς ἀστερισμούς.

— Μὰ ἂν ἔχασα χαρὲς καὶ κάθε χάρη
ὅμως φυλάω καὶ κάποιο θησαυρό:
στὰ βλέφαρά μου φέγγει τὸ φεγγάρι
καθὼς ἔφεγγε ἐκεῖνον τὸν καιρό.

ΟΝΕΙΡΟ ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟ

Μές στὴν ξένη πολιτεία,
μές στὸ ξένο τ' ἀκρογιάλι,
καραβάκι ἀπ' τὴν πατρίδα,
βράδυ-βράδυ, ἔλα ν' ἀράξεις.

Σβύνει ἀγάλι-ἀγάλι ὁ ἥλιος
πίσω ἀπ' τὸ μεγάλο κάβο,
κι' ὁ γιαλὸς ἀποκοιμιέται
στὰ στερνὰ χρυσὰ ὄνειρά του.

Θαμποφέγγει, σουρουπώνει
κι' ἀπ' τὰ βάθη τοῦ πελάγου,
νύχτα ἀθόρυβη ξαπλώνει
τὰ βελούδινα φτερά της.

Καραβάκι, σ' ἤρε ἡ νύχτα
μές στὰ βάθη τοῦ πελάγου
κι' ἐγὼ μόνος σὲ προσμένω
στὴ στεριά, μὲ τὰ ὄνειρά μου.

Ὅνειρο ξενιτεμένο,
πού σ' ἀποθυμᾷ ἡ καρδιά μου,
μὲ σιμώνεις, σὲ προσμένω
κι' εἶσαι πάντοτε μακριά μου.

Μὲς στὴν ξένη πολιτεία,
μὲς στὸ ξένο τ' ἀκρογιάλι,
καραβάκι ἀπ' τὴν πατρίδα,
βράδυ-βράδυ, ἔλα ν' ἀράξεις.

ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Παιδάκι στέκει ἀμίλητο
μπροστὰ στ' ἀκροθαλάσσι
καὶ τὴ βραδυὰ ὀνειρεύεται.
καὶ καρτερεῖ νὰ φτάσει.

Ἐσώπασε τὸ δειλινὸ
κι' ἀποκοιμήθη ὁ μπάτης
κι' ἡ θάλασσα μὲς στ' ἄφωνα
βυθίστηκε ὄνειρά της.

Παιδὶ μικρὸ καὶ μοναχό,
μπροστὰ στ' ἀκροθαλάσσι,
τὶ καρτερεῖς κι' ἀποθυμᾷς
τὸ βράδυ πού θὰ φτάσει;

—Καράβι, καραβάκι μου,
χαρὰ ξενιτεμένη,
καιρὸ ἡ ψυχὴ μου σ' ἔχασε
κι' ἀκόμα σὲ προσμένει.

Καὶ μοναχὴ ὀνειρεύεται
στ' ἀμίλητο ἀκρογιάλι,
χρυσὴ χαρά, ὀνειρεύεται,
πῶς θὰ γυρίσεις πάλι.

Τὸ δεῖλι ἀποκοιμήθηκε
καὶ σώθηκεν ὁ μπάτης
κι' ἡ θάλασσα μὲς στ' ἄφωνα
τυλίχτηκε ὄνειρά της.

—Μικρὸ παιδάκι, μοναχό,
μπροστὰ στ' ἀκροθαλάσσι,
ποὺ ἀνήξερο, ὀνειρεύεσαι
χαρὰ ποὺ δὲ θὰ φτάσει.

ΜΟΝΑΞΙΑ

Τὰ κουρασμένα της κουπιὰ
πηγαινοφέρει ἀπόψε
ἤσυχα ἢ μελαγχολικῇ
βαρκούλα στὸ λιμάνι.
Ὁ φλοίσβος στὸν ἐρημικὸ
γιαλὸ σιγοθρηνεῖ
κι' εἶν' ὁ βαρκάρης μοναχὸς
μὲς στὴ βαρκούλα ἀπόψε.

Βαπόρι πιά δὲν ἔρχεται,
βαπόρι πιά δὲ φεύγει,
κι' εἶναι τὰ ξάρτια ἀσάλευτα
καὶ σὰ ζωγραφισμένα
κι' εἶν' ὅλα ἀθῶα, ἐρημικὰ
τριγύρω μου, κι' ἐγὼ
σὰν τὸ βαρκάρη, μοναχὸς
μὲς στὴν ψυχὴ μου ἀπόψε.

(ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΣ ΚΗΠΟΣ)

Τὶ ἤσυχα ποῦρθε αὐτὸ τὸ δεῖλι
κι' ἡ σιωπηλὴ του ἡ συννεφιά.
Ξάφνου πῶς σκόρπισαν οἱ φίλοι
κι' ἤρθε στὸν κῆπο ἡ ἐρημιά.

Στὸν κῆπο κρύο φυσάει τ' ἀγέρι
κι' ἔχουν πιά φύγει τὰ παιδιά.
—Δός μου, φθινόπωρο, τὸ χέρι
κι' ἔλα νὰ πᾶμε συντροφιά.

Πῶς ἔφυγε τὸ καλοκαῖρι
κι' ἡ σιωπηλὴ ἤρθε ἡ συννεφιά.
—Στερνὸ τριαντάφυλλο στὸ χέρι
τὰ φύλλα γέρνει καὶ σκορπᾶ.

Ἡ ἄχνα τοῦ θέρους στὰ μαλλιά σου
καὶ τοῦ ἡλίου ἡ ζέστα στὴν καρδιά.
Κι' ἀναπολεῖ τὸ πέρασμά σου
τοῦ κήπου τώρα ἡ μοναξιά.

Παλιοὶ σκοποὶ θροοῦν στ' ἀγέρι,
σβύνουν οἱ ἀντίλαλοι μακρυά.
—Δός μου, φθινόπωρο, τὸ χέρι
κι' ἔλα νὰ πᾶμε συντροφιά.

ΑΤΤΙΚΗ

Στὰ φτωχὰ τ' ἀμπέλια, πέρα,
κρυφοπερπατεῖ ἡ ἐσπέρα.

Φεύγει, γνέφει ἓνα μαντήλι,
στ' ἀργοπορεμένο δεῖλι.

Καὶ στ' ἀριά δεντράκια μένει
μιὰ ψυχούλα μοιρασμένη.

Κυπαρίσσια ὀρφανεμένα,
κυπαρίσσια ἀδελφωμένα.

Πεῦκα πῶχουνε σκορπίσει,
πεῦκα πῶχουνε λυγίσει.

Μιὰ ψυχούλα λυπημένη
στὰ φτωχὰ δεντράκια μένει.

Μάταια, γνέφει τὸ μαντήλι
στ' ἀργοπορεμένο δεῖλι.

Κι' ἀπ' τ' ἀμπέλια, κι' ἀπὸ πέρα
φτάνει ἀδελφικὴ ἡ ἐσπέρα.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Στὰ μάτια σου κρατεῖς τὶς χῶρες ποὺ εἶδες,
τοπεῖα στὸ μέγα φῶς καὶ μὲς στὴ λήθη,
τοπεῖα στὴν ἄλλη γῆ καὶ στὸ φεγγάρι,
—καὶ τὴ ζωὴ σου τὴ ζεῖ ἓνα παραμῦθι.

—Πιὸ ταπεινὸς δὲν ἔγινε διαβάτης
νὰ ὀδεύει στῶν σκληρῶν καιρῶν τὴ δίνη,
κι' οὔτε πιὸ πράος προσκυνητὴς νὰ σκύβει
στὴν ἡμερὴ θρησκεία τῆς καλωσύνης.

—Στὰ βλέφαρα κρατοῦσες μιὰ ζωὴ ἄλλη,
χῶρες καὶ πολιτεῖες στὸ φεγγάρι
—καὶ μιὰ ψυχὴ ζυγιάζονταν νὰ φύγει,
μαζί της ὅλα τὰ ὄνειρα νὰ πάρει.

Αὐτὴ ἡ ψυχὴ μονάχα εἶχε ἀπομείνει
σὰν ἄνθος στὰ χλωμά, τ' ἅγια σου χέρια,
κι' ἔτσι ἀλαφρὴ, σὰν πνεῦμα, εἶχε πιά γίνει,
ποὺ ἐντὸς της νὰ χωροῦνε καὶ τ' ἀστέρια.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

Δειλινὸ ἀνοιξιάτικο, θάρθεϊ
τοῦ χαμένου φίλου μου ἡ ψυχὴ.

Στὴ γωνιά τοῦ κήπου καὶ τοῦ δρόμου,
τὴν προσμένω, σὰν τὸ ριζικό μου.

Κεῖ θὰ σοῦ μιλήσω, σὰν παιδὶ
ποὺ δὲν εἶχε ἀγάπη ξαναῖδεϊ.

Ἔλα, κι' εἴμαστε σὲ χώρα ξένη,
καὶ κανεὶς πιά δὲ μᾶς περιμένει.

Κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα τὰ παλιὰ
ἔλα, γνώριμη περπατησιά.

—Τοῦ κισσοῦ τὰ φρέσκα τὰ στεφάνια.
θὰ σοῦ στεφανώσουν τὴν ὀρφάνια.

Τᾶβρεῖξα στῆς λήθης τὸ νερό,
γιὰ τὸν τόπο σου τὸ μακρινό.

Ἄπ τῇ νύχτα ἀντίλαλοι περνοῦνε
κι' οἱ θαλασσινοὶ ποὺ τραγουδοῦνε.

Παίζει ἢ φουσαρμόνικα ἀπ' ἄλλοῦ
τὸ σκοπὸ τοῦ ξένου τοῦ γιαλοῦ.

Τὸ σκοπὸ ποὺ σ' ἄρεσε ἐδῶ κάτω,
καὶ ποὺ σ' ἔχει πάρει στὰ φτερά του.

ΔΕΙΛΙΝΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Δειλινὸ καὶ σκοτεινιάζει
συννεφιάζει, χειμωνιάζει.

Μέρα βιάζεται νὰ φύγει,
μοναχὴ χαρὰ καὶ λίγη.

Κι' ὅλο πάει νὰ ψιχαλίσαι
στὴν ἐλιά, στὸ κυπαρίσι.

—Βραδυνὴ κι' ἔρημη χώρα,
κι' εἶν' ὥσάν αὐτὴ τὴν ὥρα,

τὸ στερνὸ ν' ἀκοῦς διαβάτη
στοῦ καιροῦ τὸ μονοπάτι.

Κι' ὅλο πάει νὰ ψιχαλίσαι,
στὴν καρδιά νὰ σοῦ μιλήσει.

—Τὰ χλωμὰ τὰ φύλλα ραίνει,
μυστικὸ παλιὸ ἀνασταίνει.

Μυστικὸ, στὴ χλόη κρυμένο
καὶ στὸ χῶμα τὸ βρεμένο.

Κι' ὅλο πάει νὰ ψιχαλίσαι
στὴν καρδιά ποῦχει ραγίσει.

ΜΑΘΗΤΡΙΟΥΛΑ

Μὲ τὴ μικρὴ σάκκα στὸ χέρι,
μὲ τὴν ποδίτσα της τὴ μαύρη
καὶ μὲ τὴν ἄσπρη τραχηλιά,

μιὰ τόση δὲ μελαχροινούλα,
ποῦναι μικρούλα, μοναχούλα,
ναί, μοναχή, χωρὶς μαμά.

Εἶναι πρωτὶ καὶ κάνει κρύο
κι' εἶναι ἡ ποδίτσα της ψιλή,
καθὼς πηγαίνει στὸ σχολεῖο.

Μέσα στὴ σάκκα ἔχει μιὰ πλάκα
ἓνα κοντύλι, ἓνα βιβλίο
καὶ ζωγραφιές, καὶ ζωγραφιές.

Μιὰ τόση δὲ μελαχροινούλα,
ποῦναι μικρούλα, μοναχούλα,
ναί, μοναχή, χωρὶς μαμά.

Ἦσυχη κι' εὐτακτη διαβαίνει
μὲ τὴν ποδίτσα τὴ βαμένη
καὶ μὲ τὴν ἄσπρη τραχηλιά.

ΠΕΝΘΙΜΗ ΧΑΡΑΥΓΗ

Ποιὸς ξέρει ἂν ἐξεκίνησε τὸ πλοῖο μὲ τὶς ἐλπίδες
κι' ἂν ἔχει λυώσει τὸ κερὶ ποῦ ἀνάψαμε τὸ βράδυ.

Ἡ ἀσημένια ἢ χαραυγή, ποῦ σβύνει τὰ καντήλια
κι' ὁ Ἐσταυρωμένος, ποῦ χρυσὸς στὸ στῆθος σου κοιμᾶται.

Ἀργὰ πεθαίνουν τὰ κεριά στὴ χαραυγὴ ἕνα-ἕνα
κι' ἄργα μακραίνουν τὰ λευκὰ πανιά ἀπὸ τ' ἀκρογιάλια.

Ὁ Ἐσταυρωμένος σιωπηλὸς στὸ στῆθος σου ἐκοιμήθη
κι' ἐχάθηκαν στὸ πέλαγος τὰ πλοῖα μὲ τὶς ἐλπίδες.

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Φεύγει πάλι, φεύγει πάλι
τὸ καῖκι ἀπ' τ' ἀκρογιάλι.

Ποῦ θὰ πάει, ποῦ θὰ γυρίσει,
ποῦ θὰ πάει νὰ λησμονήσει;

Τ' ἀκρογιάλι στὰ ὄνειρά του,
κι' ἡ χαρὰ ποὺ πάει μακριά του.

Πάει μακριά του, κι' εἶναι ξένη,
ὁμορφιὰ ξενιτεμένη.

Κι' ἀπ' τὸ μακρινὸ λιμάνι,
φτωχὴ ἀγάπη ποὺ δὲ φτάνει.

Φεύγει πάλι, φεύγει πάλι
τὸ καῖκι ἀπ' τ' ἀκρογιάλι.

Ποῦ θὰ πάει, ποῦ θ' ἀρμενίσει,
ποῦ θὰ πάει νὰ λησμονήσει;

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΧΑΡΑ

Ἐμπῆκες μέσ στοῦ μυστικοῦ μου κήπου τῇ σιγῇ
κι' ἐπάνω στίς πατημασιές σου ἐμπῆκε ἡ χαυαυγή.

Παλαιϊκὸ φθινόπωρο, τὰ φύλλα σπορπισμένα,
κι' ἡ γαλανὴ ἀνάμνηση, ποὺ ἐγύρισε μὲ σένα.

—Ποιὰ φιλδισένια ἀκρογιαλιά καὶ ποιὰ χρυσὴν ἐσπέρα,
φώτιζες, ἄστρι τ' οὐρανοῦ, πρὶν ἔρθεις ἐδῶ πέρα;

Φυσάει μέσ στὴν κληματαριά ξένος ἀγέρας τώρα
καὶ σὰν ἀπλῇ, εὐαγγελικῇ ὁ κῆπος μοιάζει χώρα.

Κι' εἶναι, στὸ χῶμα τὸ νωπὸ, τὸ κρύο ν' ἀγγίξεις γόνα,
μὲ τὴν ψυχὴ, σὰν ἄχραντη σελήνη τοῦ χειμῶνα.

Г'

ΚΥΡΙΑΚΗ

Μιά μικρούλα, μιὰ φτωχούλα, μιὰ ὀρφανή καὶ προδομένη,
Κυριακή, τ' ἀπόγεμά της λυπημένη τὸ περνᾷ.
Τὸν θυμᾶται, τὸν θυμᾶται πάντα μέσα στὴν καρδιά της
τὸ σκληρό, ποῦναι μακριά της καὶ τὴν ἔχει ξεχασμένη.

Κυριακή, ἔξω στὸ δρόμο τὰ κορίτσια σεργιανοῦν,
τὰ κορίτσια, ποὺ ἀγαπιοῦνται καθεμέρα,
τὰ κορίτσια, ποὺ ἀγαποῦνε κι' εἶναι πάντα προδομένα.

Μὰ ἡ μικρὴ ποῦχε ἀγαπήσει μόνο μιὰ φορά,
δίπλα στὸ παράθυρό της τὸν θυμᾶται καὶ πονᾷ.
Τὸ σοφὸ παράθυρό της τᾶχει μάθει, τᾶχει μάθει
καὶ φυλάει τὸ μυστικό της ἀπ' τὴ γειτονιά.

Κυριακή, μὲ φῶς μὲ ἥλιο, μὲ φορέματα πολλά,
Κυριακή, ἓνα τραγουδάκι λένε τὰ παιδιὰ
κι' ἀντηχεῖ σὰν κάποια θλίψη τονισμένη ρυθμικά
κι' ἀντηχεῖ σὰν κάποια θλίψη στὴ φτωχούλα της καρδιά,
ποῦναι πιά συνειθισμένη
νᾶναι προδομένη.

(ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟΣ)

"Ένας θάνατος μεγάλος, ὡς τῆς γῆς τὰ τέσσαρα ἄκρα,
νὰ μὲ πάει, νὰ μὲ σκορπίσει πέρ' ἀπ' ὅλες τὶς πατρίδες,
κι' ὀρφανὸς ἔτσι καὶ μόνος καὶ μακρὰ ἀπ' ὅσα ἀγαποῦσα
νὰ μὴ νοιώσω τοῦ μεγάλου χωρισμοῦ τὴν καταδίκη.

"Ένας ξένος σκοτωμένος σ' ἓνα δρόμο τῆς Σαγγάης,
ἀπὸ σκοτεινοὺς κινέζους, μιὰ νυχτιὰ γεμάτη τρόμο.

"Ένας ἄγνωστος πνιγμένος, σὲ μιὰ ἀκτὴ τῆς Γροιλανδίας,
πού οἱ ψαράδες δὲ ζυγώνουν καὶ τὸ κύμα ἔχει σωπάσει.

Ἄνώνυμος διαβάτης, πού μιὰ σφαῖρα τὸν σκοτώνει
στὴν ὀχλοβοὴ τοῦ δρόμου, σ' ἓνα κίνημα στὴν Κούβα.

Ἄνώνυμος, πού σβύνει στὸ κελλί, στὴ Σιβηρία,
ἐκεῖ πού ὅλοι τὸν θαρροῦσαν ἀπὸ χρόνια πεθαμένο.

Τὸ κορμί. ποὺ τῶχει θάψει ὁ Σιμὸν μὲς στὴ Σαχάρα
κι' ὅταν τῶβρουν μένουν μόνο τ' ἄσπρα κόκκαλα στὸν ἄμμο.

Οἱ σταυροὶ χωρὶς ψηφία, λευκὸ πέλαγος τοῦ πένθους,
στὰ κοινά, λησμονημένα κοιμητήρια τῶν μετώπων.

Τέτοιος θάνατος μεγάλος νὰ μὲ πάει, νὰ μὲ σκορπίσει
ὥς τῆς γῆς τὰ τέσερα ἄκρα, πέρ' ἀπ' ὅλες τὶς πατρίδες
κι' ὀρφανὸς ἔτσι καὶ μόνος καὶ μακρὰ ἀπ' ὅσα ἀγαποῦσα
νὰ μὴ νοιώσω τοῦ μεγάλου χωρισμοῦ τὴν καταδίκη.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Πόσοι πόνοι κατοικοῦν μέσ στην ψυχή μου.
Σιλουέττες, πού συνείθισα πιά ἐντός μου
νὰ τὶς νοιώθω ἀπὸ καιρὸ μὲ δίχως φόβο,
νὰ πηγαίνουν, νὰ γυρίζουν, μὲ ρυθμὸ καὶ δίχως ἦχο.
Μιὰ μεγάλη φυλακὴ εἶναι πιά ἡ ψυχή μου,
πού οἱ κατὰδικοι, λευκοὶ σὰν ὅσιοι ζοῦνε
σ' ἓνα ἀδιάκοπο, μεγάλο σεληνόφως
κι' ὁ καθένας εἶναι πάντα μοναχὸς μες στὴ σιωπὴ του.
Δὲ μιλοῦνε μετὰξὺ τους κι' ὁ καθένας κι' ἀπὸ μία
χωριστὴν ἔχει ἀπ' τοὺς ἄλλους ἱστορία.
—Καὶ πεθαίνουν ἓνας-ἓνας στὸ λευκὸ τὸ σεληνόφως
καὶ κρατοῦνε σταυρωμένη πάνω στ' ἄφωνα τους χεῖλη
τὴ βουβὴ τὴν ἱστορία, πού ἄγνωστη ἔζησεν ἐντός μου.
Βάζω στῆλες στὴ θανή τους, ἀπὸ μάρμαρα πού φέγγουν
σὰ σκιὲς φασματικὲς στὸ σεληνόφως,
κι' ἡ ψυχή μου πάει νὰ μοιάσει
βουβὴ θάλασσα ἀπὸ στῆλες, πού λευκάζουν στὴ σελήνη.

Λέξη μιὰ ἀπ' τὶς μαρμαρένιες ἱστορίες δίχως νὰ πάρω,
τριγυρνῶ στὸ παγερὸ αὐτὸ κοιμητῆρι,
ποὺ κανεῖς δὲν πάει νὰ κλάψει κι' εἶναι ἀνώνυμοι ὅλοι οἱ τάφοι.
Κι' ὅταν τὸ χλωμὸ φεγγάρι στὸν ὀρίζοντα ἀκκουμπήσει
σὰ χρυσὸ ἐκκρεμές ποὺ ἐστάθηκε ὅλο σκέψη,
μόνος πάντα θὲ ν' ἀκούσω τὴ στερνὴ ὥρα νὰ σημαίνει.
Καὶ κανεῖς τὸ λυπημένο δὲ θὰ μάθει μυστικὸ μου,
ποὺ θὰ πέρνω σταυρωμένο πάνω στ' ἄφωνα μου χεῖλη.
πὼς καμμιὰν ἀπὸ τὶς τόσες δὲν ἐγνώρισα ἱστορίες,
ποὺ ἐγεννήθηκαν, ἐζῆσαν κι' ἐκηδεύτηκαν ἐντός μου.

ΣΕ ΦΙΛΟ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΑΝΑΠΑΥΘΕΙ

«Έγγυς μὲν ἦ σὴ περὶ πάντων λήθη,
ἐγγυς δ' ἦ πάντων περὶ σοῦ λήθη».

Μ. Αὐρήλιος, Εἰς ἑαυτόν, Ζ', 22.

Καιρὸ πολὺ μετὰ τὸ θάνατό σου
πολλὰ πράγματα δὲ θάχουν ἀλλάξει.
Θὰ σταματᾷ τὸ τραῖνο πάντα στὸ χωριό σου
κι' ἡ μητέρα σου, πολὺ γριὰ τότε πιά, θὰ ζεῖ ἀκόμα
στὸ ἴδιο αὐτὸ σπιτάκι στὸ χωριό σου,
καιρὸ πολὺ μετὰ τὸ θάνατό σου.

Σχεδὸν τίποτε δὲ θᾶναι ἀλλαγμένο.
Τὴν ἡσυχία, δῶρο στερνό, θὰ σοῦχουν χαρισμένο
σὲ μιὰ γωνιά, στὸ κοιμητήριο, πλάϊ στ' ἀμπέλια.
Ὅλα φτωχά, τὰ κυπαρίσσια, οἱ τάφοι,
καὶ στὸ χωριό, οὔτε πιὸ γέρικο, οὔτε πιὸ παλιωμένο,
σχεδὸν τίποτε δὲ θᾶναι ἀλλαγμένο.

Μόνο κάποτε ἡ μαννούλα θὰ πεθάνει
κι' ἀναπαυμένη ἀπὸ τὶς τόσες πίκρες
θάρθει κι' αὐτή, στὸ κοιμητήριο, σὲ μιὰν ἄκρη,
νὰ κοιμηθεῖ βαθειὰ καὶ νὰ ξεχάσει.
"Ὅλα φτωχά, τὰ κυπαρίσσια, οἱ τάφοι
κι' ἡ μάννα ἡ πικραμένη, ἀναπαυμένη.

Καὶ τότε μόνο ἡ ἱστορία σου θὰ τελειώσει.
Θὰ σταματᾷ τὸ τραῖνο πάντα στὸ χωριό σου,
μὰ οὔτε σταυρὸς θὰ μένει πιά μὲ τ' ὄνομά σου
καὶ κάθε μνήμη σου ἀπὸ χρόνια θ' ἄχει σβύσει.
Καὶ τότε μόνο στή φτωχὴ θὰ βρεῖς γωνιά σου
τὴν ἡσυχία, καιρὸ πολὺ μετὰ τὸ θάνατό σου.

ΓΑΛΗΝΗ

Θάρθεϊ, μαζί με τῆς βραδυᾶς τῇ συλλογῇ ἀπ' τοὺς κάμπους,
στὴν πόλιν τῶν λευκῶν ἀρρώστων καὶ τῶν κουρασμένων.
Θάρθεϊ μονάχη, εἰρηνική, νὰ μπεῖ στὸ κρύο παλάτι
τῶν ἀκατοίκητων ψυχῶν, ποὺ ἀνώνυμες ἐζῆσαν.

Θ' ἀπλώσει τὰ δυὸ χέρια της, σὰν κρίνους τῆς εἰρήνης,
ἀπάνω ἀπὸ τὰ μέτωπα. ποὺ ἰδρώνουν καὶ πονοῦνε
κι' ἀπάνω ἀπὸ τὰ παιδικὰ κι' ἀπαυδημένα μάτια
ἐκείνων, ποὺ αἰσθανθήκανε πολὺ καὶ κουραστῆκαν.

Θὰ σκύψει πάνω στὴ μακρυὰ σειρὰ τῶν κουρασμένων,
ποὺ ὀδεύουν, σὰν παιδιὰ σὲ δρόμους ἄγνωστων πατρίδων
καὶ στὸ βαθὺ κι' εὐλογητὸ σκοτάδι θὰ βυθίσει
τὴν τυραννία τῶν μελλόντων καὶ τῶν περασμένων.

Θὰ γείρει στὰ ὠχρὰ βλέφαρα ποὺ θανατοκρυώνουν
καὶ καρτεροῦν περίτρομα τῆς ἀγωνίας τῇ λύσει,
ἀπὸ τὰ ρίγη τῆς ἀμφιβολίας θὰ τὰ λυτρώσει
καὶ στὴ στερνὴ γαλήνῃ καὶ σοφία θὰ τὰ σφαλίσει.

Θάρθεϊ, γιατί εἶν' ἡ ἀνάπαυση, στερνὴ καὶ πρώτη ἐλπίδα
κι' εἶναι γλυκεῖα σὰ γνώριμη φωνὴ σὲ ξένη χώρα.
Σὰ χαραυγὴ εἶναι φωτεινὴ ἢ μορφὴ της, κι' ὅμως ἔχει
κάτι ἀπ' τὴν περισυλλογὴ καὶ τὴ. σιγὴ τῆς νύχτας.

Ἐν' ἄρωμα ἀπ' τὸν ἑναστρο οὐρανὸ ἔχει τὸ κορμί της,
βαθὺ σκοτάδι, πραϋντικὸν οἱ κόρες τῶν ματιῶν της
καὶ στὸ βελούδινο οὐρανὸ τῶν μαύρων της μαλλιῶν
ράντισε ἡ νύχτα ἀστερισμοὺς ἀπὸ μαργαριτάρια.

Θάρθεϊ, σὰν αὖρα ξαφνικὴ μὲς στὸ χλιαρὸν ἀγέρα,
στὴν πόλῃ, ὅπου ἀκατοίκητες ψυχὲς τὴν καρτεροῦνε,
στὴν πόλῃ, ὅπου ὅλοι εἶναι ὀρφανοὶ κι' ὅλοι εἶναι πικραμένοι,
θάρθεϊ, ἀπ' τῶν κάμπων τὴ βαθειὰ τὴ συλλογὴ, ἓνα βράδυ.

Καὶ θᾶναι σὰν ἀνέλπιστη πηγὴ καὶ θὰ δροσίσει
τὰ μέτωπα, ποῦναι θαμπά, τὰ βλέφαρα ποὺ καΐνε.
Κι' οἱ ἄρρωστοι τότε ξαφνικὰ θὰ ἰδοῦν πὼς εἶχαν κρύψει
φῶς γαληνὸ στὰ ταπεινὰ κι' ἀνέσπερά τους μάτια.

ΘΟΥΡΙΟΝ

Δυὸ στρατιῶτες μεῖναν ἔξω ἀπ' τῇ στρατώνᾳ,
μὲς στῇ νύχτᾳ, μὲς στὸ κρύο,—ταρατατά—
μοναχοί, σὰ δυὸ πουλιὰ μὲς στὸ χειμῶνα,
παγωμένα, σαστισμένα καὶ κουτά,
οἱ φτωχοί, τῇ νύχτᾳ ἀπ' ἔξω ἀπ' τῇ στρατώνᾳ.

Ὅλοι οἱ χωριανοὶ κοιμοῦνται στὸ χωριό μου
τέτοιαν ὥρα, μὲ τὸ κρύο—ταρατατά—
κι' ἡ καρδιά μου μὲς στὴν παγωνιά τοῦ δρόμου,
πληγωμένη ὁ κόσμος χάμου τὴν πατᾶ,
τέτοιαν ὥρα, μὲς στὴν παγωνιά τοῦ δρόμου.

Μιὰ πρωτεύουσα μεγάλη, στολισμένη
μ' αὐτοκίνητα, μὲ τράμ,—ταρατατά—
κι' ἡ ψυχὴ μου εἶναι δειλὴ καὶ ξαγριεμένη
καὶ στὸν ἄσφαλτο ἡ φτωχιά παραπατᾶ,
στὴ μεγάλη τὴν πρωτεύουσα, τὴν ξένη.

Τέτοιαν ὥρα ὅλοι κοιμοῦνται στὸ χωριό μου
κι' ἡ καλή μου με ξεχνάει—ταρατατά—
ὀρφανή ψυχή, παλιόχαρτο τοῦ δρόμου,
πὺ ὁ ἀγέρας τὸ φυσάει καὶ τὸ πετᾷ,
τέτοιαν ὥρα ὅλοι κοιμοῦνται στὸ χωριό μου.

Δυὸ στρατιῶτες μεῖναν ἔξω ἀπ' τὴ στρατώνᾳ
μὲς στὴ νύχτα, μὲς στὸ κρύο,—ταρατατά—
μοναχοί, σὰ δυὸ πουλιὰ μὲς στὸ χειμῶνα,
παγωμένα, σαστισμένα καὶ κουτά,
οἱ φτωχοὶ, τὴ νύχτα ἀπέξω ἀπ' τὴ στρατώνᾳ.

ΤΟ ΚΑΪΚΙ

Νοιώθω απόψε τὴν ψυχὴ μου νὰ πονεῖ.
Τὸ καῖκι πῶχει ἀπλώσει τὸ πανί,
στὰ νερὰ σιγοσαλεύοντας ὀκνὰ
ἀπ' τὸ ἥσυχο λιμάνι ξεκινᾷ.

Νοιώθω απόψε πὼς μὲ κάνει νὰ πονῶ
τὸ θαμπό, γαληνεμένο δειλινό,
πού σὰ σκιὲς κάνει τὰ πλοῖα τὰ παλιά,
στοιχειωμένες στῶν νερῶν τῇ σιγαλιᾷ.

Τὸ καῖκι, ἀργοσαλεύοντας ὀκνά,
ὀνειρεύεται ταξίδια μακρινά.
Κι' ὅμως εἶναι, στὰ γαλήνια τὰ νερά,
τὰ πανιά του σὰν ἀκίνητα φτερά.

Ἀπ' τὸ ἔρημο λιμάνι ἔχει πιά βγεῖ
κι' ὅλο πάει μὲς στῆς γαλήνης τῇ σιγῇ.
Καὶ μακρυὰ, τὰ τεντωμένα του πανιά
μοιάζουν λάβαρα ὑψωμένα στὴν ἔρμιά.

Κι' ὅλο πιὸ βαθιὰ τὸ νοιώθω πὼς πονῶ.
Τὸ καῖκι ἐχάθη μὲς στὸ δειλινό.

ΟΙ ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟΙ

Κάτου στὸ γιαλό, κεῖ κάτου στὸ γιαλό,
οἱ νησιωτοπούλες κλαῖνε τόσα χρόνια.
Κλαῖν καὶ καρτεροῦν ν᾿ρθοῦν οἱ καλοί,
πῶχουν φύγει τόσα χρόνια, τόσα χρόνια.

Κάτου στὸ γιαλό, μὲς στὸν πικρὸ γιαλό,
πέρασε ἡ δροσιά τους, πέρασαν τὰ νειᾶτα.
Κι' οἱ καλοὶ ἀρμενίζουν καὶ ποῦ νὰ τὸ ξέρουν
πῶς τοὺς καρτεροῦν, ἀλήθεια, τόσα νειᾶτα.

Κι' οἱ καλοὶ ἀρμενίζουν καὶ ποῦ νὰ τὸ ξέρουν
πῶς ἐμαραθῆκαν κάτου στὸ γιαλό
τρυφερὲς καρδούλες, βουρκωμένα μάτια,
πῶς ἐμαραθῆκαν κάτου στὸ γιαλό.

—'Ω, εἶναι ποὺ τὸ ξέρουν, εἶναι ποὺ τὸ ξέρουν,
ποὺ ὅσο κι' ἂν ἀργήσουν ἀπ' τὰ μακρινά,
πάντα θὰ τὶς βροῦνε τὶς πιστὲς καρδούλες,
γι' αὐτὸ δὲ γυρίζουν ἀπ' τὰ μακρινά.

—Γιαὐτὸ δὲ γυρίζουν ἀπ' τὰ μακρινά.

ΤΟ ΑΔΕΙΟ ΒΑΓΟΝΙ

Στὴ μελαγχολικὴ σιωπὴ τῶν ἄδειων καθισμάτων
καὶ στῶν φανῶν τὴ λάμψη τὴν ὠχρὴ καὶ κουρασμένη,
βουβὸ κι' ἐρημικὸ καὶ θλιβερὸ τ' ἄδειο βαγόνι
περνᾷ ἀπ' τὴν ἐξοχή, τὴ σκοτεινὴ καὶ κοιμισμένη.

Βαθειὰ εἶν' ἡ νύχτα, καὶ κυλᾷ μὲ τοῦ ρυθμοῦ τὸν κρότο,
τὸ τραῖνο τ' ἀδειανό, τὸ τραῖνο τ' ἀργοπορημένο,
—καὶ στὴ γωνιά, μὲ μιὰ ἀκαταδεξιὰ κι' ὑπεροψία,
ἔχει ἡ μικρὴ τὸ σβέλτο τῆς κορμὶ συμμαζεμένο.

Λεπτὴ ἡ κατατομὴ τῆς, γυρισμένη πρὸς τὸ τζάμι,
τὸ εὐγενικὸ πηγούνι βελουδένιο στὸ φῶς μοιάζει
καὶ μὲ ματιὰ κρυμμένη μὲς στὸν ἴσchio τοῦ καπέλλου,
μὲς ἀπ' τὰ τζάμια, τῆς νυχτὸς τὴ σκοτεινιά κοιτάζει.

Πόσο μ' ἀρέσει, μὲς στὸ μελαγχολικὸ βαγόνι,
ἡ σιωπηλὴ τῆς συντροφιά κι' ἡ ὁμορφὴ τῆς στάση
καὶ πόσα δὲ μοῦ λέν τὰ δυὸ κρυμμένα βλέμματά τῆς,
ποὺ πλέουν μὲς στὴν ἐρημικὴ, σκοτεινιασμένη πλάση.

Στὴ μελαγχολικὴ σιωπὴ τῶν ἄδειων καθισμάτων
καὶ στῶν ἡλεκτρικῶν φανῶν τὸ φῶς τὸ κουρασμένο,
χωρὶς καμμιὰ σφυριγματιά, χωρὶς καμμιὰ κουβέντα,
μᾶς πέρνει σιωπηλὰ τὸ τραῖνο τ' ἀργοπορημένο.

Δ'

ΕΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἐρημα παιδιά,
ἄρρωστα κι' ἀπίθανα κλαδιά
μέσα στῆς ὀρφάνιας τὴν καρδιά.
Μές στὸ δρόμο, στὴ φτωχὴ βραδυά,
στὴν ἐξοχικὴ τὴ γειτονιά,
ἀλαλάζει ἀνύποπτη ἡ καρδιά.
Στὸ τρελλό τους τὸ κυνηγητό,
μέσ στὴ σκόνῃ, μέσ στὸν κουρνιαχτό,
λάστιχο μυρίζει βιαστικό,
χαμομήλι κίτρινο, παλιό
κι' ἀπ' τῆς παπαρούνας τὸν ἀνθό,
—τὸ σοκάκι γέμει ἀλαλαγμό.

Μὴ μαντέψεις, ἄδολῃ ψυχῇ,
ποὺ ἄνθισες σὰ χλόῃ, στὴν Κατοχή,
ποὺ δὲν εἶδες ὀροσερὴ βροχή,
μὴ μαντέψεις, παιδικὴ ψυχῇ.
Μές στὴν σκόνῃ, μέσ στὸν κουρνιαχτό,
βάλε τὸ λαφρὸ σου ἀλαλαγμό
σὰν τραγούδι, γιὰ ἀναφυλλητό,
σὰν τραγούδι καὶ σὰ χωρατό,
μέσ στῆς οἰκουμένης τὸ λυγμό.

(ΧΑΛΑΣΜΟΣ)

“Ονειρο σκοτεινὸ μ’ εἶχε κοιμίσει
ἢ ἀπὸ ταξίδι μακρυνὸ γυρίζω;
—’Εσείστη ἡ γῆς ἐτούτη κι’ ἐρραγίστη
καὶ τὸν τόπο μου πιά δὲν τὸν γνωρίζω.

‘Ο ἥρεμος, ὁ σοφὸς ὁ δάσκαλός μας
σὲ στράτες μακρυνές τώρα γυρνάει
κι’ ὁ φίλος ὁ Ποιητῆς καὶ σύντροφός μας
ἐπείνασε κι’ ἀρρώστησε καὶ πάει.

Οἱ νέοι οἱ ἀγνοὶ ποὺ τόσο εἶχαμε νιώσει
τὸν κεραυνὸ στὰ χέρια ἔχουνε πάρει
κι’ ὁ ἄκακος «γιὸς τοῦ φτωχοῦ ταχυδρόμου»
γράφει τὸν ἐπικήδειο τοῦ Ἄρη.

Δὲν ξέρεις τὶ εἶν’ ἀλήθεια καὶ τὶ ψέμμα.
’Ως καὶ τὰ δέντρα ἀλλάξαν σχῆμα τώρα
κι’ ὅπως μυρίζουνε μαζί, λουλούδια κι’ αἶμα,
δὲν ξέρεις ἂν θάρθει ἄνοιξη ἢ μιὰ μπόρα.

Ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ ἔχει χαλυβδῶσει.
Τινάζεται ἀστραπὴ ψηλὰ ἀπ' τὸ χῶμα!
Μὰ κάτι πρέπει νάχουμε προδῶσει,
γιατὶ βογγοῦν τ' ἀδελφία μας ἀκόμα.

Κι' ἐχάθη τόσο ἡ συντροφιά, ἡ ἀγάπη
καὶ τόσο εἶναι μακρὰ τὸ καλοκαίρι,
ποῦ θές νὰ σταματήσεις τὸ διαβάτη
νὰ τοῦ ζητήσεις φιλικὰ τὸ χέρι.

ΜΕΡΕΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Σάλπιγγες πιά δὲ σχίζουने τὰ νέφη,
τὰ γαλανὰ δὲ φέγγουν πιά βουνά.
Ἡ μέρα σὰν κρυφὴ βουὴ ἐπιστρέφει
στῆς γῆς τῇ μολυβένια παγωνιά.

Καράβι τίς φτεροῦγες δὲν ἀνοίγει,
νὰ πάει, σὰν τὸν ἀρχάγγελο, μακρυά.
Συννεφιασμένο μῦνημα τὴν πνίγει
τὴν ὀρφανὴ κι' ἀσάλευτη ἀμμουδιά.

Κι' ἡ θάλασσά μου αὐτὴ ἡ ἀγαπημένη
ἔκρυψε τὰ ζαφείρια της βαθειά
κι' ἄλλη χαρὰ δὲν ἔχει νὰ μᾶς φέρει
ἀπ' τῆς μεγάλης χαραυγῆς τὰ μέρη.

Μαχαῖρι ἐβρῆκε τούτῃ ἡ χαραυγή,
μπηγμένο στοῦ φτωχοῦ τὴν ἅγια πόρτα,
ποὺ ἄκακος ἦταν σὰν τ' ἀρνί,
καὶ ταπεινὸς καθὼς τοῦ ἀγροῦ τὰ χόρτα.

Τῆς ζωῆς τὸν ὑπέρτατο νόμο
τὸν ἔγραψε τοῦ αὐτόματου ἡ ριπή.
—Στὸ φτωχικὸ καὶ παγωμένο δρόμο
Βρήκανε πάλι ἔν' ἄγνωστο κορμί.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Πρόσωπα παλαιά, με μακρυές γενειάδες,
με μάτια γεμάτα από τις σκιά της ιστορίας.
Μορφές, που τή γαλήνη τους δέν την ταράσσει
κανείς ματαίου λόγου ἥχος.
Ἐδῶ ἐπιτέλους ἡ σιωπὴ βασιλεύει
καὶ τὸ πνεῦμα πετᾷ λυτρωμένο,
ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ζωῆς.

Τῶν τελευταίων σταυροφόρων τὰ βήματα,
πού ἐγύριζαν, με πληγωμένες πανοπλίες
ἀπὸ τοὺς πολέμους τῆς γῆς,
ἔσβυσαν πιά στῶν αἰώνων τὸ μάκρος.

•

Ὡμοὶ γηραιῶν ἀγαλμάτων, πού ἐπάνω σας
τῶν φθινοπώρων πέσανε τὰ κίτρινα φύλλα
κι' ἀπὸ τὰ μέτωπά σας ἔχουν περάσει
οἱ καιροὶ κι' οἱ χειμῶνες
—ὁ βορριάς, ἡ βροχή, τὸ λιοπύρι—
καθὼς ἀπὸ τῆ δική μας τὴν ψυχὴ, τὴ ζωντανή, περνοῦνε
αἰσθήματα συνταρακτικὰ
στὶς πονεμένες ὥρες τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ φεγγαριοῦ.

—Μὰ οἱ καιροὶ δὲ μποροῦν πιά νὰ ρυτιδώσουν
τὰ παλιὰ αὐτὰ μαρμάρινα μέτωπα,
γιατὶ ἐδῶ πιά ἀμετάκλητη
σιωπὴ βασιλεύει
ἐπὶ τέλους.

ΦΟΛΛΕΝΤΑΜ

Ποτὲ ἡ ψυχὴ μου δὲν ταξίδεψε τόσο μακριά,
ὅσο ἓνα βράδυ, στὸ μακρυνὸ Φόλλενταμ.

Ὅλλανδοὶ θαλασσινοὶ στὸ μουράγιο,
μὲ τὸ βλέμμα χαμένο στὴν ἀπέραντη Βόρεια Θάλασσα.
Τὰ καίκια ὑπνωτισμένα κι' ἀσάλευτα,
οἱ ἀνεμόμυλοι μὲ τὰ μάτια ἀδειανὰ κι' ὀλάνοιχτα,
κι' οἱ γαλανὲς γυναῖκες στὰ παράθυρα
μὲ τὶς κάτασπρες δαντελλένιες σκούφιες,
χαλκομανίες παλιές
ζωγραφισμένες στὴν ὁμίχλη.

Ὅλα ἔφευγαν, μαζὶ μὲ τὸ σούρουπο,
στὴ θαμπὴ Βόρεια Θάλασσα,
τὴ χωρὶς τέλος.

Κι' ἐνῶ ὅλα γύρω ἦταν ἀκίνητα,
ἓνας καινούργιος ἄνεμος φουσοῦσε μέσ' ἀπ' τὴν ψυχὴ,
κι' ἔπερνε τὶς σκέψεις μας καὶ τοὺς παλμούς μας,
σὰν ἓνα σύννεφο ἀπὸ φῦλλα,
πρὸς τὴν ἀκαταμέτρητη Βόρεια Θάλασσα,
τὴ θαμπή, τὴ χωρὶς τέλος.

Κι' ἔτσι ὅλα ἔφυγαν, μαζὶ μὲ τὸ σούρουπο,
γιὰ τὸν κόσμον τῶν νερῶν,
γιὰ τὴν οἰκουμένην τῶν ἀνέμων,
γιὰ τὴν ἀφάνταστη χώρα τῶν αἰώνιων κυμάτων.

Κι' ἔμεινε τὸ φτωχό, τὸ μακρυνὸ Φόλλενταμ
ἔρημο ἀπὸ ψυχῆς κι' ἀπ' ἀνθρώπους.
Μόνο οἱ ὀλλανδοὶ θαλασσινοὶ στὸ μουράγιο
κι' οἱ ἀκίνητοι μῦλοι καὶ τὰ κοιμισμένα καῖκια
κι' οἱ γαλανὲς γυναῖκες,
—ὅλα σκιᾶς τοῦ φευγάτου κόσμου—
ἦταν οἱ μόνοι κάτοικοι στὸ μακρυνὸ γιαλό,
τὸν ἔρημο ἀπὸ ψυχῆς κι' ἀπ' ἀνθρώπους.

Κι' ἀπὸ τότε, ἡ ψυχὴ μας δὲ γύρισε πίσω,
ἀπὸ κεῖνο τὸ θαμπὸ δειλινό,
στὸ μακρυνὸ Φόλλενταμ.

Η ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Μικρή κόρη τῶν λευκῶν λουλουδιῶν,
πού ἀρραβωνιάστηκες τὸν ἥλιο
στὸν ἴσκιο τῆς κερασιᾶς.

Εἶναι πολὺς καιρός,
στὰ γαλανὰ νερὰ τῆς Λεμάν
συνάντησα τὰ παιδικὰ δάκρυά σου.
Στὸ φουσκωμένο στῆθος τοῦ μεγάλου ποταμοῦ
εἶδα τὰ μακρυνὰ ὄνειρά σου
νὰ ταξιδεύουν ἀργά, χωρὶς πίστη,
πρὸς τὸν ἀνυπόμονο ὠκεανό.

Ἔλα τώρα, μὲ τὰ χεῖλη βρεγμένα στὴν ἀνοιξιάτικη βροχή,
μὲ τὰ βλέφαρα λουσμένα στὸ φεγγάρι τ' ἄχραντο,
μὲ τὰ μαλλιά σου σκόρπια στὴν ἀκρογιαλιά,
νὰ τραγουδήσεις τὶς στερνές νότες τῆς ἀπλῆς βιολέτας
στὸ χιόνι τὸ κάτασπρο καὶ ματωμένο.

Τὴ φωνή σου, βουβά, χωρὶς ἀντίλαλο,
θὰ τὴν καταπιοῦν τὰ λειβάδια τῆς σιωπῆς,
τὸ μυστικὸ τοῦ ἀπύθμενου κι' ἀκύμαντου νεροῦ
θὰ τὴν πάρει βαθειὰ στὶς στοές του.
Καὶ θὰ γίνῃ ἡ φωνή σου φωνή τῆς σιωπῆς
καὶ φωνή τοῦ ἄλλου τοῦ κόσμου.

Κι' ὅμως στὰ χεῖλη σου θὰ γυαλίζει τοῦ ἥλιου τὸ φιλί,
τοῦ ἥλιου τοῦ ἀλλοτινοῦ, τοῦ δικοῦ σου,
ποὺ σὲ φίλησε κάποτε
στὸν ἴσχιό τῆς κερασιᾶς.

ΤΟ ΠΑΡΚΟ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

Ἦρθ' ἓνα βράδυ ὁ ἀρχαῖος Χειμώνας
κι' ἔφερε τὴ μεγάλη Μοναξιά
στὸ πάρκο μὲ τ' ἀγαθὰ πεῦκα.

Ἐδῶ ποὺ ἐπεριπάτησε ἡ στοργή,
κι' ἡ ἀνύποπτη νιότη, ποὺ ἀγαπᾷ
μὲ τὴν ἀστραφτερὴ ψυχή.

Ἐδῶ ποὺ ἐπεριπάτησε ἡ ἀγάπη,
ζεστὴ ἀδελφὴ τῆς καρδιᾶς μας,
μικρὴ ἀδελφούλα τῶν πουλιῶν,
καρδούλα μυστικὴ ἀπὸ τὸ κοχύλι,
ἀπλὸ ἄρωμα τῆς βιολέτας.

Ἐδῶ, ποὺ τὰ δέντρα ἔχουν ψυχὴ
κι' ἀκοῦν καὶ νιώθουν καὶ συλλογιοῦνται,
ἐδῶ ἦρθε ἄξαφνα ὁ μέγας Χειμώνας
κι' ἔκλεισε τὸν οὐρανὸ
καὶ κυνήγησε τὰ κρυστάλλινα ἀστέρια
καὶ τρόμαξε τὰ χλωμὰ φύλλα
καὶ πάγωσε τὶς δεντροστοιχίες.

—Τὸ ἥμερο φθινόπωρο κάθεται τώρα
στὴν ἄκρη, στ' ἀρχαῖο τὸ μάρμαρο
καὶ βλέπει τὰ φύλλα νὰ τρέχουν
καὶ τὶς θύμησες νὰ πεθαίνουν.

—“Ὅποιος βρέθηκε τώρα μοναχὸς
γιὰ πάντα πιά θὰ μείνει μοναχός.

Μικρὴ ἀδελφὴ τῶν πουλιῶν,
στὴν παλάμη κρατῶ τῆς καρδιᾶς σου τὸ χτύπο.
‘Ο κρύος χειμῶνας κυνηγᾷ τὴ φωνή σου
καὶ τὴν κρατῶ σφιχτὰ στ' ἀπελπισμένα μου χέρια.
τὴ φωνή σου, μικρὴ ἀδελφὴ τῶν πουλιῶν,
ζεστὴ ἀδελφὴ τῆς καρδιᾶς μου.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Τώρα, ό βασιλιάς ό Ούλτιμος,
στερνός ποιμένας τών λευκών λουλουδιών,
κατεβαίνει ήρεμος, μαζί με τὸ φέρετρο τῆς "Ανναμπελ Λῆ,
πού πέθανε, με τὰ χείλη βρεγμένα στίς άνοιξιάτικες βροχές,
με τὰ μάτια λουσμένα στή λευκή πανσέληνο.

Πηγαίνει, μαζί με τῇ στερνή του τῇ μοίρα,
στήν ὄχθη τῆς λίμνης με τὰ ὄνειρα,
με τὰ βαθειά, τ' άξύπνητα νερά.

Έκει θά ρίξει τὰ στερνά πεπρωμένα τῆς γῆς,
πού άνθιζαν στὸ βασιλικό του τὸ σκῆπτρο,
τὸ σκῆπτρο τοῦ ἥλιου καὶ τοῦ φεγγαριοῦ.

Στὰ βαθειά μυστικά τοῦ άπύθμενου νεροῦ
θά ρίξει τῇ μελαγχολική του κορώνα.
Ἡ βασιλική του χλαμύδα
θ' άνεμίσει για στερνή φορά
ἐπίγειου άρχάγγελου φτερούγα
πού σπάζει με σπαραγμό
κχι βυθίζεται σιδερένια
στῶν κυμάτων τὰ τάρταρα.

Θὰ βγάλει τὸ σπαθὶ τοῦ τὸ μεσαιωνικό,
ποὺ ἔδινε ἀστραφτεροὺς ὄρκους στὸν ἥλιο,
τὸ σπαθὶ μὲ τὴν περήφανη ψυχὴ
καὶ θὰ τὸ δώσει κι' αὐτὸ στῶν νερῶν τὸ αἰώνιο σκοτάδι.

Καὶ θὰ μείνει, φτωχὸς κι' ἔρημος,
δυνατὸς ὅμως κι' αἰώνιος
σὰν τὴ μαρμάρινη λήθη,
πλάϊ στὴ λίμνη μὲ τὰ ὄνειρα,
συντροφιά μὲ τὸ φέρετρο τῆς Ἀνναμπελ Λῆ,
συντροφιά μὲ τοὺς αἰῶνες τῆς γῆς.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΙ ΑΙΩΝΕΣ

Κρύος ἀγέρας ἐξεκίνησεν
ἀπὸ τὶς προαιώνιες καρδιές τῶν βουνῶν.
Κρύος ἀγέρας ἐφύσηξεν
ἀπὸ τὶς ραγισμένες πηγές τοῦ Θεοῦ.

Βήματα βροντοῦν στὶς σκοτεινές στοές τῶν ἡπείρων,
χιλιάδες βήματα κάτω ἀπ' τὸ καταπέτασμα τ' οὐρανοῦ,
χιλιάδες βήματα στοὺς διαδρόμους τῶν αἰώνων.

Φοβερά πέλαγα σκεπάζουν τὶς στεριές
καὶ κυνηγοῦν τὸν ἴσκιο τῶν ψυχῶν μας,
ἕως τὸ ὄρος Ἀραράτ.

Τέτοιες νύχτες ἀνοίγουν οἱ οὐρανοὶ
κι' ὄρμοῦν στρατιές τ' ἀστέρια
ἀναζητῶντας μὲ τρόμο τὶς χαμένες ψυχές τῶν ἀνθρώπων.
Τέτοιες νύχτες ἀνοίγουν οἱ σκοτεινοὶ δρυμοί,
ποὺ ἦταν αἰῶνες κλεισμένοι
στῶν ἀνθρώπων τὰ ἐπίγεια μάτια,
κι' ὄρμοῦν πουλιὰ μυθολογικά
μὲ φτεροῦγες, ποὺ νὰ σκεπάζουν τοὺς ταραγμένους ὠκεανούς,
μὲ φτεροῦγες, ποὺ νὰ σκεπάζουν τὴν οἰκουμένη.

Καὶ τότε, στὸν ἴσκιο τοῦτο τοῦ ὀργισμένου θεοῦ,
γίνεται τὸ μυρμήγκι πιὸ μικρό,
τὸ πουλὶ πιὸ φοβισμένο,
κι' οἱ ἄνθρωποι πιὸ ὀρφανοί.

Σὲ σπηλιὰ πρωτόγονη φωλιάζει τώρα ἡ πάνσοφη ψυχὴ,
στὸ φτωχὸ χορτάρι ἔγειρεν ὁ σύνθετος πόνος μας,
κι' ὁ ἀνεμοστρόβιλος ἔσμιξε τοὺς παλιούς μετὰ τοὺς καινούργιους
[αἰῶνες.

—Μικρὴ κόρη τῶν λευκῶν λουλουδιῶν,
ποὺ εἶχες ἀρραβωνιαστεῖ τὸν ἥλιο
κάτω ἀπ' τὸν ἴσκιο τῆς κερασιᾶς,
στάσου τώρα, σὰ λευκὸ περιστέρι
στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Ἀραράτ
καὶ γνέψε στὸν ἥλιο σου,
νὰ σταθεῖ
πάνω στοὺς καινούργιους αἰῶνες.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΓΡΑΦΩ, ΓΙΑ ΝΑΡΘΕΙ ΕΝΑΣ ΚΑΙΡΟΣ

Γράφω, για νάρθει ένας καιρός, πού θάχω πιά μισέψει,
νά ξέρουν πόσον ή χαρά κι' ό άγέρας μοῦχε άρέσει.
Καί για νά λέν οί στίχοι μου, στόν κόσμο, ότι σάν ζούσα,
τόσο τή φύση τήν καλή καί τή ζωή άγαποῦσα.

Εἶχα πονέσει τή δουλειά, στò σπίτι ἢ στò χωράφι,
καί κάθε αύγή τίς έποχές πού αλλάζανε εἶχα νιώσει,
γιατί στò χῶμα, στò νερό, στῆς φλόγας τò χρυσάφι,
μόνο ή ψυχή μου μπόρεσε τόση όμορφιά νά δώσει.

Έγραψα όσα αἰστάνθηκα, κι' όσα τὰ μάτια μου εἶδαν
καί τήν αλήθεια θαρρετὰ τήν πρόφερε τò στόμα,
κι' αν τήν καρδιά στόν έρωτα νά φλέγεται εἶχα άφίσει,
τ'όκαμα για νά μ' άγαποῦν καί πεθαμένη άκόμα,

καί για νά ρθεῖ κάποιος καιρός, πού ό νέος πού με διαβάζει
βαθειά νά νιώσει τήν καρδιά πῶς τοῦχω συγκινήσει,
καί ξάφνου τίς άγάπες του για μένα νά ξεχάσει
καί νά με κλείσει στην ψυχή καί νά με προτιμήσει.

ΜΥΡΤΩ

(᾽Απόσπασμα)

Καὶ νὰ ποὺ ξάφνου πρόβαλε, μὲ τὸ ἥλιοφῶς στὰ μάτια,
καὶ φτάνει ἀπὸ μακρὰ ἢ μικρὴ Μυρτῶ γιὰ νὰ χορέψει.
Στὴν ἄσπρη στράτα χαρωπὰ τὰ πόδια της πατοῦνε,
κι' ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σάνταλα τὰ καίει ἡ ἄσπρη σκόνη.

Φορεῖ ἕναν πέπλο πράσινο σὰν τ' ἄγουρο σταφύλι,
πόρπη κρατεῖ τὸ φόρεμα στὸν παιδικό της ὦμο,
τῆς ὁμορφαίνει ἡ χαραυγὴ τὰ παιδικὰ της στήθη
κι' εἶναι ἡ καρδιά της σὰν πουλὶ χαρούμενη καὶ σβέλτη.

Κρατεῖ κουτιὰ μὲ μυρωδιές κι' ἕναν μικρὸ καθρέφτη,
ποὺ μέσα στὸ πανέρι της κροτοῦνε σὰ χαλίκια.
Χορεύει καθὼς προχωρεῖ καὶ στὸ κάθε της βῆμα
ἀπ' τοὺς ἀνθούς οἱ μέλισσες πετιῶνται τρομαγμένες.

—Μυρτῶ, ποιὸς πόθος ὁδηγεῖ τ' ἀνήξερά σου πόδια
στῆς φλογισμένης ἐξοχῆς τὰ ὕπουλα μονοπάτια;
Μυρτῶ, στὰ δάση οἱ ἔρωτες κρυφὰ παραμονεύουν
κι' εἶναι φυτὰ φαρμακερὰ στὸ δρόμο ποὺ πληγώνουν.

Γύρισε, άμάθητο παιδί, καί πιάσε τῖς δουλειές σου,
γιατί, ὅπου νᾶναι, τὸ σκληρὸ θ' ἀνάψει μεσημέρι.
Γύρνα καὶ σύρε γιὰ νὰ ἰδεῖς, μὲς στὸ μικρὸ σου κῆπο,
τὰ πράσινα λαχανικὰ ποὺ ἀνοίξανε τὴ νύχτα...

Μὰ ἡ Μυρτώ χαμογελᾷ καὶ λόγια δὲν ἀκούει...
Ὁ ἥλιος στὴν παθητικὴ καρδιά της στάζει μέλι
κι' ἔρχεται, μέσ' ἀπ' τὰ χρυσὰ τὰ στάχουα, νὰ καθήσει
δίπλα στοῦ βάλτου τὸ βαθὺ νερὸ ποὺ ἥσυχο λάμπει.

—Μυρτώ, ποιὸς σιωπηλὸς παλμὸς καὶ ποιά κρυφὴ λαχτάρα
στά πόδια σου στριφογυρνᾷ καὶ σὲ παραμονεύει;
Μυρτώ, στὸν ἥλιο ὠρίμασε καὶ φούσκωσε ἡ καρδιά σου
κι' ὅλη ἡ καρδιά σου ἀναρριγεῖ, σὰ φύλλωμα στὸ θάμνο.

Ἀπ' τὴν πλαγιά κατέβηκε ὁ βοσκὸς μὲ τὰ κατσίκια:
—Πάρε, Μυρτώ μου, τὸ τυρὶ τ' ἄσπρο σὰν τὸ φεγγάρι,
πάρε κι' αὐτὴ τὴν καρυδιά, ποὺ σκάλισα γιὰ σένα,
καὶ τὸ πανέρι ἀπὸ λυγιά νὰ βάζεις φρέσκα φροῦτα.

Ὅρκους τῆς κάνει θαρρετοὺς καὶ ὅρκους φοβισμένους.
πιάνει τὰ χέρια, τὴ φιλεῖ, στὴν ἀγκάλιά τὴ σφίγγει.
—Καὶ ἡ Μυρτώ ἡ ἀδύναμη, μὲ τὴν καρδιά λυωμένη,
τόνε φιλεῖ στὸ μάγουλο καὶ στὴν ἀγκάλη γέρνει...

...Καὶ τώρα ἡ ἄγρια ἡδονὴ γλωμὴ τὴν ἔχει ἀφήσει!
—ὦ, σύ, ποὺ ἐξάφνισαν σκληρὰ τὴν τόση σου σεμνότη,
ἄβρὸ κορμὶ ποὺ ἐσάστισες καὶ μένεις τρομαγμένο,
Μυρτώ, ἄκουσέ με νὰ σοῦ πῶ πῶς σὲ γελάει ἡ καρδιά σου.

Τὸ ἄδρὸ καὶ τὸ βαρὺ φιλί, ποὺ λένε τὰ τραγούδια,
δροσιὰ μιὰ στάλα δὲν μπορεῖ νὰ ρίξει στὴ φωτιά σου,
γιατὶ ἀπ' τὴν πράσινη ἐξοχὴ ὁ πόνος σου βλασταίνει
καὶ πέρνει ἀπ' τὶς βατομουριὲς φωτιά κι' ἀπ' τὸ θυμάρι.

Κι' ἔτσι ἓνας ἄγνωστος καημὸς ἀνάδευεν ἐντός σου:
στὸ στῆθος βάραινε ἡ καρδιά, σὰν τὴ φωλιά στὰ κλώνια,
καὶ πίστεψες στὴν ἀγκαλιά, Μυρτώ, τ' ἄγριου τσοπάνου,
σὰν τ' ἀνοιχτὸ τριαντάφυλλο πὼς θὰ ξεφυλλιζόταν.

Μυρτώ, ποιά τάχα ἡδονὴ καὶ ποιᾶς ἀγάπης φλόγα
θὰ γιάνει τώρα τὸν βαθὺ τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς σου;
Μυρτώ, ἡ ἀγάπη ποὺ ζητεῖς, θὰ τὴν εὔρεῖς στὸ θέρος,
στῆς ἐξοχῆς τὴν εὐωδιά, στοὺς κήπους καὶ στ' ἀμπέλια!

Η ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΣΤΑΝΤΑΛ

Βραδυά άργυρή κι' εϋγενική
τυλίγει τήν Γκρενόμπλην όλη,
βραδυά γλυκειά, αίσθηματική
πάνω από τοϋ Σταντάλ τήν πόλη.

Έως τὸ βράδυ άπ' τήν αύγή
ήλιος χτυποϋσε όλα τὰ μέρη,
σά μιὰ λαμπρή φωτοβροχή:
τὸ δροσερὸ εἶναι καλοκαίρι.

Σελήνη, ρόδινη, λεπτή
στήν πλάς-Γκρενέτ τὸ φῶς της χύνει
κι' ένα τραγούδι, στή σιγή
ναπολιτάνικο άργοςβύνει.

Τρελλὸς σκοπὸς, ὅλος φωτιά
ποὺ τὴν ψυχὴ κάνει ἄνου-κάτου
καὶ φέρνει τὴν ἀποθυμιὰ
τῆς ἡδονῆς καὶ τοῦ θανάτου.

Καὶ τὰ δρομάκια τὰ φτωχὰ
φέγγη θαμπὰ τ' ἀχνοφωτίζουν
σὰν ἔντομα ἄσπρα, βραδυνά,
καὶ τὰ λιθόστρωτα νοτίζουν.

Σιγομιλοῦν στὴ σκοτεινιά
οἱ ὑπηρέτριες φοβισμένα
καὶ στοῦ χανιοῦ τὴν πλατανιά,
Ζουλιέν Σορέλ, σκέπτομαι σένα!

Κλείνουν τὰ σπίτια, ὁ ποταμὸς
νὰ τρεμολάμπει ἔχει ἀρχινήσει.
—”Ἦσουν ὠραῖος, πές μου, ἢ σκληρός,
ποὺ τόσο σ' εἶχαν ἀγαπήσει;

”Ἦξερες πόσῃν ἀπονιὰ
πρέπει, πόσῃ ταπεινοσύνῃ
καὶ πόσα δάκρυα ἀληθινὰ
στὴν ἡδονὴ κανεῖς νὰ δίνει;

Στῶν Ἰησουϊτῶν σὲ καρτερῶ
τὸ παλιωμένο τὸ σοκάκι,
ποῦπαιζε ὁ Μπέιλ τὸν καιρὸ
ποὺ ἦταν μικρό, τρελλὸ παιδάκι.

Διάστημα πρᾶο καὶ γαληνό!
Στὴ δροσερὴ βραδυὰ ἔχει φτάσει
μιὰ εὐωδιὰ ἀπ' τὸν οὐρανό,
ἀπ' τὰ βουνὰ κι' ἀπὸ τὰ δάση.

Γιατὶ ἡ χαρὰ μὲς στὴν καρδιά
ποτές δὲ θέλει νὰ φωλιάσει;
στὴν κρύα Σαρτρέζ, στὴ λαγκαδιά,
ἔκλαψα χτὲς γιὰ ὅλη τὴν πλάση.

Παράφορη ὥρα, ὅπου ποθῶ
τὸν κόσμο ν'ἄχω ὅλο δικό μου.
—'Ω, ἄνθρωποι ὅπως σὺ καὶ γὼ
εἶν' ἔξω ἀπὸ καιροὺς καὶ νόμους!

Κ' οἱ δυὸ ἀγαπήσαμε πολὺ
τὸ θησαυρὸ ποὺ ἐντὸς μας ἔχουμε κρυμένο,
τὴν ἐγκεφαλικὴ ἡδονή,
τὸ ἀσύγκριτο τὸ πεπρωμένο.

Στὰ παραθύρια αὐτά, ζωὲς
θ' ἀγαπηθοῦν, θὰ γεννηθοῦνε,
κι' ἡ ὥρα θάρθεϊ, Ζουλιέν Σορέλ,
μ' ὅλους καὶ μεῖς ν' ἀναπαυθοῦμε.

Κι' ἡ ἄγρια σου θλίψη ὅλη ξεσπᾷ
στὴ μαύρη κι' ἄλικη καρδιά μου,
ποὺ ἀπόψε τόσο σ' ἀγαπᾷ,
Ζουλιέν τοῦ Κόκκινου καὶ Μαύρου.

Η ΓΗ

Σύ, πού ἐντός σου ἔχει κλειστεῖ τῆς οἰκουμένης ὁ ὕπνος,
γῆ τῆς βαθειᾶς ἀπόλαυσης καὶ γῆ τοῦ ἀναπαμοῦ,
πού ἡ σκοτεινὴ σου καὶ σκληρὴ καρδιὰ μοσκοβολάει
ἀπὸ τὰ κέδρα τὰ βαθειὰ κι' ἀπ' τὶς γλυκορριζιές,
σύ 'σαι ἡ ὑδρία, ὅπου οἱ θεοὶ τὶς ἐποχὲς φυλᾶνε.
Ἡ Φύση στάζει καὶ λυγᾶ ἀπὸ πάνω σου γερτή,
σὰν τὸ πυκνὸ τὸ φύλλωμα, πᾶχει ἡ βροχὴ μουσκέφει
κι' αυλάκια ρίχνει τὰ νερὰ στὸ δρόμο τὸν ὑγρό.
—Οἱ μέλισσες τῶν δωρικῶν ἀγρῶν, τὰ καλοκαίρια,
ἡ εὐωδιαστὴ κι' ὀλόθερμη νεότητα τῆς γῆς,
τὰ δάση, πού οἱ ἀρχαῖοι βοσκοὶ τᾶχουν τραγουδημένα,
οἱ μέρες κι' ὅλες οἱ χαρές,—σύ 'σαι, ἅγια σκόνη, ἐσύ!
Σύ 'σαι ὅλη ἡ δόξα κι' ὅλες οἱ ἀνθρώπινες ἀγάπες!
Τῆς Ἰφιγένειας τὸ κορμί, ἡ καρδιὰ τοῦ Βιργιλίου,
κι' ἡ Χλόη, πού τριαντάφυλλα στὰ χέρια της βαστοῦσε,
στὸ χῶμα σου ἔχουν σμίξει τὴν οὐσία τους τῇ θερμῇ.
Εἶσαι ὁ βωμὸς ὁ ἀγροτικὸς, ὅπου, (καθὼς ὀρίζει
τοῦ πεπρωμένου ἡ ἀκλόνητη κι' αἰώνια προσταγὴ)
ὁ ἄνθρωπος τῇ γεμάτῃ του καρδιᾷ θὲ ν' ἀποθέσει,
τὸ πεῦκο τὸ ρετσίני, τὰ κοχύλια τοῦ ὁ γιαλός.
—Ὁ εὐφορος κάμπος, ὅπου ἡ ἀνθρωπότητα κοιμᾶται,
τὸ λίκνο τὸ βαθύ, ὅπου ἀναπαύεται τὸ πᾶν,
ὁ κῆπος, ὅπου σμίγουνε, στίς νύχτες τῶν αἰώνων,
τὰ ὄντα μὲ τὸ κάρβουνο καὶ τὸ χρυσὸ τῆς γῆς.

“Όσοι, κάτω ἀπ’ τὸν αἴθριο οὐρανὸ ἔχουν διδάξει
τὴν ἀγαθὴ σοφία ἢ τὴ γελοῦμενη ἡδονή,
τοὺς τάφους ὅλοι γνώρισαν καὶ σκόρπισαν ἐντός τους
μιανῆς πονετικῆς ἀδελφωσύνης τὴν πνοή.
Σὺ ’σαι ὅλοι οἱ πόθοι, σὺ κι’ ὅλοι οἱ ἀγῶνες τῶν ἀνθρώπων,
Σὺ τὸ πανέρι μὲ τοὺς φθινοπωρινοὺς καρπούς,
Σὺ ’σαι ἡ πλατειὰ καὶ σίγουρη πατρίδα, σὺ τὸ πλῆθος!..
—Καρδιά, βαρειά ἀπὸ νόημα κι’ ἀπὸ ἔπαρση κενή,
κι’ ἐμεῖς πρὸς τοὺς ἀμέτρητους θὰ ὀδεύσουμε ἀδελφούς μας,
κι’ ἐμπρὸς μου, μὲς στὰ χέρια μου, θὰ σὲ κρατῶ, καρδιά,
γιὰ νὰ φωτίζει ἡ θερμὴ σου τριγύρω τὰ σκοτάδια...

(Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΛΕΕΙ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ)..

Ἄρκεῖ τόσο πού ὑπόφερες, φτωχέ ἄνθρωπε, ὡς τὰ τώρα,
ἄρκεῖ τόσο πού ἐγνώρισες τὸν ἔρωτα, τὴν πλήξη,
τὸν πόθο τὸν παράφουρο, τῶν κορυφῶν τὴ ζάλη,
τὴν ἔπαρση, νᾶσαι γερός καὶ νὰ ὀρηνεῖς ὁλόρθος.

Τὶ ἄλλο πιά θέλεις νὰ γευθεῖς, ποιά θέλεις ἄλλη οὐσία
ἀπὸ τίς μέρες πιὸ γλυκιά, πῶχεις γνωρίσει ὡς τώρα;
Λυτρώσου ἀπ' ὅλα: ἀπ' τὸν καιρό, τὸ σπίτι, τὸ τραπέζι
κι' ἔλα μ' ἐμέ, μὴ φοβηθεῖς πῶς θὰ τὸ μετανιώσεις.

Χέρια καὶ στόμα καὶ καρδιά, φτωχέ, θὰ σοῦ γεμίσω
μὲ τόσο τρίσβαθη, βαρειά. τόσο ζεστὴ γαλήνη,
πού ὁ ἥλιος πιά δὲ θὰ μπορεῖ, ἡ βροχή, τ' ἀστροπελέκι,
τὸ αἷμα σου καὶ τὴν ψυχὴ ξανὰ νὰ σοῦ ξυπνήσουν.

—Ἐλα, ἡ ψυχὴ σου θὰ γενεῖ μιὰ λήθη κι' ἓνας ἴσκιος,
καθὼς τὴ μέρα πού δὲν εἶχε ἀκόμη γεννηθεῖ,
—κι' ἄλλοι θάρθοῦν, μὲ τίς σκληρὲς ἡμέρες νὰ παλεύουν
κι' ἄλλοι θὰ κλαῖν τοὺς χωρισμοὺς καὶ τίς πικρὲς ἀγάπες.

ἝΑλλοι θάρθοῦν ἀλύπητα νὰ τοὺς θερίζει ἡ ὀδύνη
τῆς μοίρας τῆς πικρῆς καὶ τῆς παράφορης ἀγάπης...
—Μὰ ἐσὺ στοῦ δέντρου τὸν κορμὸ χυμὸς θὲ νᾶχεις γίνει
καὶ ρόδο στὴν τριανταφυλλιὰ κι' ἀρμύρα στ' ἀκρογιάλι.

ἝΑλλοι θάρθοῦν, ἀπ' ὄνειρα καὶ πόθους νὰ ματώνουν,
καὶ θᾶναι ἡ κάθε τους στιγμὴ μιὰ ὀδύνη στὸν ἀγέρα.
—Μὰ ἐσὺ, ἂν ἔφεξε ἡ αὐγὴ πιά δὲ θὰ ξέρεις, οὔτε
τὶ τάζει ἡ μέρα ἔξω στὸ φῶς καὶ τὶ στὰ σκότῃ ἡ νύχτα.

Καὶ θὰ πηγαίνουν, τῇ φτωχῇ καρδούλα τους κρατώντας,
καὶ τραγικὰ τρεκλίζοντας κι' ἀστεῖα, σὰ μεθυσμένοι.
—Μὰ ἐσὺ στὴ νύχτα τῶν αἰώνων θᾶχεις καταφύγει,
μὲς στὸν γαλήνιον οἶκο μου, στοὺς κήπους τῆς εἰρήνης...

(Τ Α Ζ Ω Α)

Καλοὶ θεοί, μὲ τὴ γλυκειά, ποιμενικὴ γαλήνη,
Δώστε μας τὴν προγονικὴ τῶν ζώων καλωσύνη.

Γιὰ νὰ περνοῦν μακρόθυμα τοῦ βίου μας τὰ δεινά,
Δώστε τὴν καρτερίᾳ ποὺ ἔχουν τὰ ζῶα τὰ ταπεινά.

— Ἄς ἔχουμε σὲ κάθε μας ἀσήμαντη ἀτυχία
τῶν κύκνων τὴ μοναχικὴ σιωπὴ κι' ὑπεροψία.

Καὶ κάθε μιὰ ἃς δεχόμαστε τῆς Μοίρας μας πληγὴ,
μὲ τῶν βωδιῶν τὴ ράθυμη, γαλήνια ὑποταγή.

Κι' αὐτὴ ἡ καρδιά μας ποὺ ἔχασε τὴν παιδική της χάρη,
τοῦ γαῖδουριοῦ τὴν ἀγαθὴ τὴν ξενοιασιὰ νὰ πάρει.

Μὲς στὸ βαρὺ τὸ μόχθο μας ἃς εἶναι ἀνταμοιβὴ
τῆς μέλισσας ἡ ἀκούραστη χαρὰ καὶ προκοπή.

Κι' ὄπλο γιὰ τῶν ἀνθρώπων ὅρκων τὴν προδοσία,
δῶστε μας τῶν πουλιῶν τὴν ἐπιδέξια δυσπιστία.

Κι' ὅταν ὁ νοῦς σαλεύει στὴ μεγάλη συμφορά,
τὴ λήθη τῶν ψαριῶν, ποὺ ἀκίνητοῦν μὲς στὰ νερά.

Γιὰ λύτρωση ἀπ' τῶν πόθων τῶν ἀκοίμητων τὰ μάγια,
Δώστε μας τὴ βαθειὰν ἀταραξία τῆς κουκουβάγιας.

Καὶ δώστε νὰ διαβάσουμε τὸ νόημα τὸ βαθὺ
τοῦ ἀπείρου, ποὺ στὰ μάτια της ἔχει ἀποκοιμηθεῖ.

Κι' ἀπολυτρῶστε τὴ φτωχιά σάρκα, ποῦναι δεμένη
στοῦ ἀνθρώπου τὴν κατάρατη ψυχὴ, τὴ δοξασμένη!

ΟΙ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ

Καθὼς γυρνοῦν στὸ σταῦλο τοὺς τὰ βῶδια, ἓνα κοπάδι,
πρὸς τὸ γαλήνιο θάνατο, βαδίζετε, φτωχοί.

Αὐτὸς μονάχα εἰρηνικὸς καὶ στοργικὸς σᾶς εἶναι
κι' αὐτὸς μονάχα μέλλει νὰ σᾶς δώσει, χωρὶς πόνο,
τὴν ἡσυχία, τὴν ἡδονή, τὸ σπíti, τὸ τραπέζι.

Καθὼς τὸ κρῦο σᾶς τυραγνεῖ κι' ἡ ζέστη σᾶς πληγώνει,
περνᾶτε, πλῆθος σοβαρὸ καὶ πάντα ξαφνισμένο,
γνωρίζοντας πῶς πουθενὰ γιὰ σᾶς δὲν ἔχει θέση
κι' ὅτι μονάχα στὸ μακάριο θάνατο θὰ βρῆτε
ἀκέραιο πιά τὸ περιφρονημένο σας τὸ δίκιο.

Σεῖς ποὺ καμμιὰ φορὰ τὸ φῶς δὲν σᾶς τ'όχουν προσφέρει,
στὴ μολυσμένη ὀχλοβοῇ τῆς μαύρης πολιτείας,
νὰ τώρα ποὺ θὰ βρίσκεστε στὸν ἀνοιχτὸ τὸν κάμπο
γεμᾶτοι ἀπ' ὅλα τ' ἀγαθὰ—κι' ὁ ἄνεμος τοῦ θέρους
τὴν εὐωδιὰ ἀπ' τὰ πράσινα τὰ μῆλα θὰ σᾶς φέρνει.

Σεῖς, ποὺ μέσα σ' ἀδιάφορες καρδιές ὅλο περνᾶτε,
ντυμένοι τὴν ταπείνωση, τὴν ἐκπληξή, τὸ φόβο,
ἐσᾶς ὁ σκληρὸς θάνατος ψηλὰ θὲ ν' ἀνεβάσει
κι' ἡ εὐθυμὴ ἀνοιξὴ σὲ σᾶς, ὅλη στοργή, θὰ φέρει
τῆς ἀνεμώνης τῇ φωτιά καὶ τ' ἄρωμα τοῦ κρίνου.

Σεῖς ποῦ ποτές δὲ βρήκατε στὸν ἥλιο ἢ στὴ σελήνη,
μήτ' ἓνα βλέμμα στοργικό, μήτε μιὰ καλωσύνη,
μὲ τὴ ματιὰ πρὸς τ' ἄγνωστο θὲ ν' ἀποκοιμηθῆτε
κ' ὁ θάνατος προσεκτικός, μ' ἀγάπη θὰ φροντίσει
τὰ πονεμένα σας κορμιὰ καὶ τὶς λεπτὲς καρδιές σας.

Στὰ κρύα σας μέτωπα ποτὲ δὲ θὰ ξαναισθανθῆτε
τὶς ἐποχές, νὰ ρίχνουν τὴ βροχὴ ἢ τὴν καταχνιά τους.
Οἱ μέρες ὅλες ἄγνωστες γιὰ σᾶς θὲ νὰ περνοῦνε.
κι' ὁ ἄπειρος χρόνος τὸ μακρὺ θὰ συνεχίσει δρόμο
γιὰ νᾶναι ἢ λησμοσύνη σας βαθειά, σὰν τοὺς αἰῶνες...

ΤΑ ΤΟΠΕΙΑ

Σὰν Χριστουγέννων ἄσματα τὰ κρύα μοιάζουν τοπεῖα
κ' εἶναι ρωμάντσες ἄτονες οἱ κῆποι τοῦ Μαγιοῦ,
ποὺ λιγωμένα ψάλλουν τὴν ἐρωτικὴ ἀμαρτία
καὶ κάνουνε καλόβολους καὶ πράους τοὺς ἐραστές...
Σὰν Χριστουγέννων ἄσματα τὰ κρύα μοιάζουν τοπεῖα.

Τὰ δάση μὲ τὶς φοινικιὲς καὶ τ' ἄνθη στὴ ροδιὰ
τ' ἀρώματά τους στὸ γλυκὸν ἀγέρα ξεθυμαίνουν
καὶ σερενάτες ψάλλουνε, καθὼς πέφτει ἡ βραδυὰ
καὶ τὰ κορίτσια ὥρα πολλὴ προσμένουν στὰ μπαλκόνια...
Τὰ δάση μὲ τὶς φοινικὲς καὶ τ' ἄνθη στὴ ροδιὰ.

Μὰ τοῦ τοπείου τοῦ σγουροῦ ἡ ἀπελπισμένη χάρη
σὰν ἓνα πιάνο γνώριμο στενάζει καὶ παλιό.
Τρυπιέται ἡ τσίχλα στὸ ξερό, τ' ἀγκαθερὸ πρινάρι
καὶ σὰν κοράλλια εἶναι χλωμὰ τοῦ σκίνου οἱ ἄγριοι καρποί...
Μὰ τοῦ τοπείου τοῦ σγουροῦ ἡ ἀπελπισμένη χάρη.

Τὰ ἐκστατικὰ φυλλώματα στὰ μέρη τὰ ρωμαντικά,
ὅπου ἡ σελήνη μαλακὰ μὲς στὰ νερὰ κυλιέται
καὶ στέλνει πρὸς τοὺς οὐρανοὺς σὰν ἄσματα ψαλμωδικὰ
τὸ αἰώνιο ψέμμα τὸ παλιό, τῶν ὀρκων τῆς ἀγάπης.
Τὰ ἐκστατικὰ φυλλώματα στὰ μέρη τὰ ρωμαντικά.

Καὶ τὸ λαμπρὸ χαμόγελο στὰ ὀλόξανθα τοπεῖα
μὲς στὸ νερὸ τῶν αὐλακιῶν κυλᾷ κι' ὅλο γυρνᾷ
ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ σπαρτὰ κι' ἀνάμεσα ἀπ' τ' ἀμπέλια
καὶ τὶς κυψέλες πνίγουν τὰ μελίσσια τὰ χρυσά...
Τὸ ἡλιόλουστο χαμόγελο στὰ ὀλόξανθα τοπεῖα!

HENRI DE RÉGNIER

ΤΑ ΦΥΛΛΑ

Τὸ φόρεμά σου, ἀργό, βῆμα μὲ βῆμα, ἀνασηκώνει
τῶν χρυσῶν φύλλων τὸν τριγμὸ καὶ τῶν πεσμένων ρόδων,
καὶ στὸ σταχτὶ τὸ δειλινό, ποὺ ἡ ἡμέρα ἀργὰ τελειώνει,
κουράστη τὸ φθινόπωρο ν' ἀκούει τίς τόσες κρῆνες.

Καθὼς δίπλα στ' ἀπέραντα, βουβὰ νερὰ διαβαίνεις,
ὅλο ἀγωνία τ' ἄγαλμα, μὲ κεφαλὴ σκυμένη,
ἀκούοντας μέσα στὴν ἡχὴ τὸ βῆμα τοῦ ἄλλου χρόνου,
μόλις ποὺ σὲ κοιτάζει πιά καὶ δὲ σ' ἀναγνωρίζει.

Στὰ γκρίζα οὐράνια, τὰ μαρμάρινά της μάτια ὑψώνει
ἡ Ἑστία κι' ὁ βουβὸς Ἑρμῆς πίσω ἀπ' τὰ δέντρα κρύβει
βάθρο ποὺ δὲν ἔχει ὄνομα καὶ φαύνου προσωπίδα.

Στὸν καθαρὸ καθρέφτη, ποὺ στὸ χέρι σου κρατεῖς
τὸ πάρκο, θλιβερὸ κι' ὠχρό, κρατεῖς καθρεφτισμένο,
μὲ τὰ νερά του, τοὺς θεοὺς, καὶ τίς χλοερές πρασιές του.

ΔΕΙΛΙΝΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Κατάχλωμες, χεροπιαστές καὶ σὰ δυὸ φιλενάδες,
ἡ Λύπη κ' ἡ Γαλήνη σ' ὀδηγοῦν στὸν ἥσκιον, ὅπου,
μὲς στὸν παλιό, σκιερὸ καὶ μελαγχολικὸ μας κῆπο,
μαδοῦνε σιγαλὰ τὰ ρόδα τ' ἀποκοιμισμένα.

Ἡ ὄψη τῆς σιωπῆς στὶς γαλαζόχρωμες τὶς κρῆνες
κοιτάζεται νὰ σβύνει στὸ νερὸ βαθειά, πού πέφτει
στάλα μὲ στάλα καὶ ξυπνᾷ τὰ ἥσυχα περιστέρια
μέσα στοῦ δέντρου τὸ χρυσὸ καὶ τῶν παλιῶν του φύλλων

Γιατὶ ἦρθε τὸ φθινόπωρο μαζὺ μὲ τὴν ὁμίχλη.
Κι' ὅταν βαδίζεις, ἓνα φάσμα μπρὸς σου ἀποτραβιέται
καὶ σοῦ χαμογελᾷ, γιατί ἦταν ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός σου.

Τ' ἀγκάθι τώρα ἐφύτρωσε στοῦ μπουμπουκιοῦ τὴ θέση.
Τὸ παρελθόν, βραδιά-βραδιά ἀπ' τὸν ἥσκιο μεγαλώνει.
Σταλιά-σταλιά καὶ ρόδο-ρόδο ὁ χρόνος πιά πεθαίνει!

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Κι' ἂν ξαναγύριζε μιὰ μέρα,
τὶ πρέπει νὰ τοῦ ποῦμε;
—Πές του, τὸν εἶχα ἀκαρτερήσει
ὥς καὶ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου.

Κι' ἂν μὲ ξαναρωτήσῃ πάλι,
χωρὶς νὰ μὲ γνωρίσῃ;
—Σὰν ἀδελφὴ νὰ τοῦ μιλήσῃς,
γιατὶ ἴσως νὰ ὑποφέρει ἀκόμα.

Κι' ὅταν γιὰ σὲ ρωτήσῃ, ποῦ εἶσαι,
τὶ νὰ τοῦ ἀποκριθοῦμε;
—Τὸ χρυσό μου τὸ δαχτυλίδι
δός του, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃς.

Κι' ὅταν ζητήσῃ νὰ τοῦ ποῦμε,
γιατὶ ἔρημῃ εἶν' ἡ σάλλα;
—Δεῖξε τὴ λάμπα τὴ σβυσμένη
καὶ τὴν ὀρθάνοιχτη τὴν πόρτα...

Κι' ἂν καταλάβῃ καὶ ρωτήσῃ
γιὰ τὴ σερνὴ τὴν ὥρα;
—Πῶς εἶχα, πές, χαμογελάσῃ,
γιὰ νὰ μὴ λυπηθεῖ καὶ κλάψῃ.

ΙΣΤΟΡΙΑ

Μ' ἀνιστοροῦσε ἡ βάρδια μου ἓνα κοριτσάκι,
ποῦ πήγαινε σχολειὸ κάτω ἀπ' τὶς φυσιτικιές,
στὴν Καστίλλια.

Ἀπὸ τὰ πόδια ὡς τὴν κορφή
ἦταν σὰ μιὰν ἁγία ζωγραφισμένη:

Μιὰ καραμέλλα ἦταν τὰ χεῖλη της
καὶ τὰ μαλλιά

στριμμένα σὲ ρόκες βασιλικές.

Μάτια γαλάζια εἶχε ἡ σταχτερά,
λαιμὸν ἀπ' ἄργιλο ξανθὴ καὶ δάχτυλα
σὰν γιασεμιά μὲς στὴ βροχή.

Τὸ φόρεμά της φιλδισένιο

μ' ἄσπρα γεράνια κεντημένο,
ὅπως στίς λειτουργίες, τ' ἄμφια τῶν διάκων.

Μικρούλα, μοναχή, χωρὶς μαμά.

Δὲν τὸ θυμοῦμαι τὸνομά της πιά,
μὰ ἦταν, φαντάζομαι, σὰν τὸνομα
μιᾶς ἀκτῆς ἢ μιᾶς κοιλάδας.

Ἔφυγε καὶ πάει,

καθὼς ἐφύγανε ὅλα τὰ τραγούδια μου...

Ὡστόσο, τὸ θυμοῦμαι,

πὼς ὅταν ἐκλαιγα, ὅταν εἶχα πυρετό,
τὸ μέτωπό μου ἀγγίζανε τὰ χεῖλη της
καὶ τὰ ἀπὸ φῖνα πορσελάνη δάχτυλά της.

Ὡ, μικρούλα τῆς Καστίλλιας,

κοιμόμουν πολὺ χαρούμενος

ὅταν ἐρχόσουν σιμά μου, μικρούλα.

Περιστέρα μαγεμένη, περιστέρα στολισμένη,
πέρασε τόσοσ καιρός,

μακρὰ ἔχεις πάει κι' ἐγὼ σ' ἔχω ἀγαπήσει,
περιστέρα στολισμένη, περιστέρα μαγεμένη.

ΛΕΟ ΛΑΡΓΙΕΡ

ΕΝΩ ΒΡΕΧΕΙ

Κλείνω τὴν πόρτα στὴ βροχὴ
ποὺ τὰ χλωρὰ δέντρα ποτίζει.
—Σοφοῦ πῶς ἔχω λέω ψυχὴ
κι' ἀπ' ὅλα ἡ ποίηση μόνη ἀξίζει.

Σ' ἔργα ἀσχολοῦμαι εἰρηνικά:
Βάζω σειρὰ στὴ βιβλιοθήκη,
φίλους πιστούς, τὰ ποιητικὰ
βιβλία καὶ μιὰ Παλιὰ Διαθήκη.

Μ' ὕφος ἐπίσημο κι' ἀργὸ
—ἀστεῖα ποῦναι ἡ ἔπαρσή μου—
στὸ ράφι, δίπλα στὸν Οὐγγώ,
βάζω τὴν πρώτη συλλογὴ μου!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α'.	Σελίς
Τ' ἄλογο τοῦ σκακιοῦ	11
Τὰ ἔρημα κέντρα	12
Ὁ παππούς	18
Οἱ γριές	19
Ἡ μέρα τῆς βροχῆς	13
Τὸ θέατρο	16
Ὁ μικρὸς ἐπαρχιώτης	17
Ξενητιά	22
Ἡ πόλη	15
Τὸ παρθεναγωγεῖο	20
Στὸ προαύλιο	21
Ἡ χαρὰ	14
Ἡ σκιά της	23
Δυσμένεια	24
Ὁ δημοσιογράφος	25
Καινούργιες ὥρες	26

Β'.	
Φεγγαράκι	29
Ἡ σιωπὴ	30
Τὸ καράβι	32
Χειμώνας	34
Τυφλόμυγα	36
Χωρισμός	38
Ταξίδι	40
Βραδυνὸ	42
Δειλινὸ στὴν Ἀττικὴ	44
Βράδυ στὸ χωριὸ	46
Χειμώνας	47

XVI

3596

Αὐτὴ ποὺ φεύγει	48
Αὐτὴ ποὺ γυρίζει	49
Ὕνειρο ξενιτεμένο	50
Ἀκρογιαλὶ	52
Μοναξιά	54
Φθινοπωρινὸς κῆπος	55
Ἀττικὴ	56
Τέλλος Ὕγρας	57
Μνημόσυνο	58
Δειλινὸ φθινοπώρου	60
Μαθητριούλα	61
Πένθιμη χαραυγὴ	62
Χωρισμὸς	63
Καινούργια χαρὰ	64

Γ'.

Τὸ κατῖ	67
Θάνατος κοσμοπολιτικὸς	68
Ἱστορίες	70
Σὲ φίλο ποὺ ἔχει ἀναπαυθεῖ	72
Γαλήνη	74
Θούριον	76
Κυριακὴ	78
Οἱ ξενιτεμένοι	79
Τὸ ἄδειο βαγόνι	80

Δ.

Ἕρμα παιδιὰ	83
Χαλασμὸς	84
Μέρες σκλαβιάς	86
Πάνθεον	87

	Σελίς
Φόλλενταμ	88
Ἡ ἀρραβωνιαστικιά τοῦ ἡλίου	90
Τὸ πάρκο τοῦ χειμῶνα	92
Ὁ Βασιλιᾶς	94
Καινούργιοι αἰῶνες	96

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

COMTESSE DE NOAILLES:

Γράφω, γιὰ ν᾿ῤῥθει ἓνας καιρὸς.	101
Μυρτώ	102
Ἡ πόλη τοῦ Σταντᾶλ	105
Ἡ γῆ	108
Ὁ θάνατος λέει στὸν ἄνθρωπο	110
Τὰ ζῶα.	112
Οἱ δυστυχισμένοι	114
Τὰ τοπεῖα.	116

HENRI DE REGNER:

Τὰ φύλλα	118
Δειλινὸ φθινοπώρου	119

M. MAETERLINCK:

Τραγοῦδι	120
--------------------	-----

H. BATAILLE:

Ἱστορία	121
-------------------	-----

LEO LARGUIER:

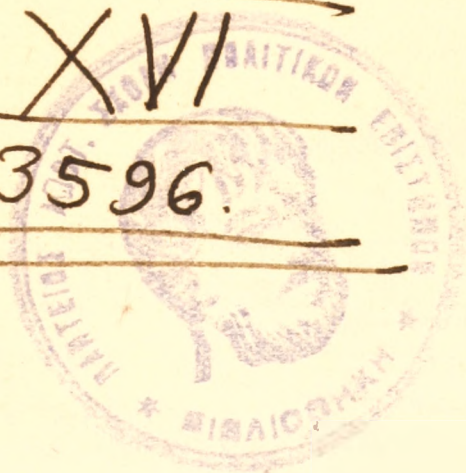
Ἐνῶ βρέχει	122
----------------------	-----

Κατελογραφήθη

3/5/87

~~ΑΡΧ~~ Μ ~~Α~~

XVI
3596.

ΠΑΝΤΕΙΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Τηλ. 9225549 - 9219718

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

23 ΟΚΤ. 1995

ΠΑΝΤΕΙΟ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

002000019813

